

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΝΤΑΪΜΟΝΤ

Ο καθηγητής

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ένα
μάθημα
που θα
μείνει
αξέχαστο

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE TEACHER
Από τις Εκδόσεις Avon, Λονδίνο 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο καθηγητής**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Katerina Diamond
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Henry Steadman
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Katerina Diamond, 2016
© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1774-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1775-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr\
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfosi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΝΤΑΪΜΟΝΤ

Ο καθηγητής

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάκη

Ο διευθυντής

Ο ΤΖΕΦ ΣΤΟΟΥΝ κοίταζε τη θάλασσα από άκεφα νεαρά πρόσωπα στη συγκέντρωση, σηκώνοντας πού και πού το βλέμμα στον απσάλινο σκελετό του αίθριου. Εκείνη τη στιγμή δεν είχε ιδέα ότι το ξημέρωμα θα τον έβρισκαν εκεί πάνω κρεμασμένο απ' τον λαιμό.

Οι κολλαριστοί άσπροι γιακάδες και τα γεμάτα φρεσκάδα πρόσωπα ήταν στραμμένα προς τα μπρος, πίσω από τον Τζέφρι, στο κενό· περίμεναν το κουδούνι. Σε όλους άρεσε η ιδέα της συγκέντρωσης μέχρι που τελικά συμμετείχαν και θυμούνταν με επώδυνο τρόπο τη μονοτονία της. Αυτή η τελετή ήταν μια παράξενη ενδιάμεση κατάσταση μεταξύ δουλειάς και ξεκούρασης· η ηρεμία πριν από την καταιγίδα. Ο Τζέφρι ένιωθε λες και το ρολόι ηχούσε πιο δυνατά απ' τη φωνή του. Με κάθε χτύπο και κάθθε παύση, περίμενε να χτυπήσει το κουδούνι, για να τον σώσει από το απαθές βλέμμα τόσο των μαθητών όσο και των καθηγητών. Όλοι παρίσταναν ότι ενδιαφέρονταν, ανεπιτυχώς· προσπαθούσαν να καταπολεμήσουν την επιθυμία να σκαλίσουν τις σουφρωμένες μύτες τους. Ο Τζέφρι πάντα ένιωθε ανάλογη ανακούφιση με τη δική τους όταν επιτέλους τελείωναν και δεν ήταν πια αναγκασμένοι να μηρυκάζουν ανέκδοτα που κανείς δεν ήθελε να ακούσει, κυρίως ο ίδιος.

Η πρώτη ένδειξη του επερχόμενου τέλους του εμφανίστηκε όταν ο Τζέφρι επέστρεψε στο γραφείο του και βρήκε ένα

πακέτο πάνω στο τραπέζι του. Έσकिσε διστακτικά το καφετί περιτύλιγμα, σαν κάτι στο μέγεθος και στο βάρος του δώρου να του ήταν γνωρίμο, από μια εποχή που είχε προσπαθήσει να ξεχάσει. Το πρόσωπό του χλόμιασε μόλις είδε το περιεχόμενο του πακέτου. Ήταν ένα παλιό γερμανικό βιβλίο. Φυσικά ήξερε τι σήμαινε. Δεν ήταν κεραννός εν αιθρία αλλά είχαν περάσει είκοσι χρόνια από την τελευταία φορά που είδε αυτό το βιβλίο, είκοσι χρόνια απ' όταν το είχε χαρίσει σε κάποιον· ένα φάντασμα. Το βιβλίο τον εξέπληξε, όχι όμως και το σιωπηλό μήνυμα που του έφερε ο ίδιος ο ερχομός του. Δήλωνε το τέλος.

Ο Τζέφρι έβαλε το βιβλίο στο συρτάρι του γραφείου του, θα ασχολούνταν αργότερα. Πήρε το περιτύλιγμα και το περιεργάστηκε με προσοχή για να βρει κάποιο στοιχείο, είδε τον γραφικό χαρακτήρα και ανατρίχιασε σύγκορμος καθώς συνειδητοποίησε ότι το πακέτο είχε παραδοθεί ιδιοχειρώς. Γιατί τώρα; Τι το ιδιαίτερο είχε η σημερινή μέρα; Όχι ότι σήμερα δεν ήταν καλή μέρα για να πεθάνει κανείς, αλλά, με το πέρασμα του χρόνου, ο Τζέφρι είχε υποθέσει ότι τον είχαν ξεχάσει. Ότι ίσως να την είχε γλιτώσει. Τώρα όμως ήξερε πως δε συνέβαινε κάτι τέτοιο.

Διέσχισε τους πολύπλοκους διαδρόμους με την ξύλινη επένδυση για μια τελευταία, υπέθεσε, φορά, διατρέχοντας με τα δάχτυλά του τα νερά των δρυίνων επιφανειών, τα σχεδόν ολοκληρωτικά φθαρμένα αραβουργήματα. Το σχολείο αρρένων Τσέρτσιλ είχε υπάρξει σπίτι του για πολύ καιρό. Αναρωτήθηκε ποιος θα έπαιρνε τη θέση του. Το κτίριο μετρούσε αιώνες, ήταν σημαντικό για την ιστορία της πόλης του Έξετερ, ένα από τα λίγα διαμαντάκια που επέζησαν από τις επιδρομές Μπέντεκερ το 1942, τα αντίποινα του Χίτλερ στη Βρετανία για τον βομβαρδισμό του Λίμπεκ και του Ρόστοκ στη Γερμανία. Ήταν μια προμελετημένη επίθεση από την Λούφτβαφε στις πέντε πιο όμορφες πόλεις, βγαλμένες από τουριστικό οδηγό. Κατά τη διάρκεια των επιδρομών, κάποιοι κάτοικοι κρύφτηκαν στις υπόγειες σή-

ραγγες που είχαν αρχικά χτιστεί για να διοχετεύουν φρέσκο νερό στη μεσαιωνική πόλη. Τώρα το κέντρο της πόλης ήταν ένα συνονθύλευμα όμορφων παλιών κτιρίων στις δυο πλευρές των δρόμων που κατευθύνονταν από τα ανατολικά προς τα δυτικά της πόλης, με μεγάλα, άσχημα, τετράγωνα κτίσματα της παρηγοριάς, στριμωγμένα ανάμεσά τους για να κρύψουν τα κενά στα σημεία όπου είχαν πέσει οι οβίδες. Το Έξωτερε εξακολουθούσε να είναι γεμάτο ιστορία αλλά αποτελούσε και μια άσβεστη απόδειξη των θηριωδιών που είχαν λάχει στην πόλη. Αυτό το κτίριο όμως, το σχολείο, έστεκε περήφανο και μόνο, κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα, απομεινάρι μιας αλλοτινής εποχής. Ο πλούσιος σμαραγδένιος κισσός, πάντα πυκνός και εύρωστος το θερινό τετράμηνο, προσκολλιόταν στο κτίριο από κόκκινα τούβλα στο χρώμα της σκούρας τερακώτας, σαν να προσπαθούσε να τα τραβήξει ξανά στη γη όπου ανήκαν, να τα πάρει πίσω. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που ένιωθε τέτοια αγάπη γι' αυτό το μέρος. Το παραδοσιακό και το εξαισίο ανάμεσα στην ασχήμια· η αλήθεια γυμνή, ενώπιον όλων. Αυτό ήταν το σχολείο του. Από τη στιγμή που διέσχισε τις πύλες ως μαθητής, τον κυρίευσε μια αίσθηση ότι ανήκε εκεί. Ναι, ο Τζέφρι δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του οπουδήποτε αλλού.

«Κύριε Στόουν;»

Ο Τζέφρι γύρισε και είδε τον Έιβερι Φίλιπς να προχωράει προς το μέρος του. Ο Έιβερι ήταν επικεφαλής των μαθητών. Το περπάτημά του φανέρωνε αυτοπεποίθηση που σπάνια συναντούσε κανείς στους νεαρούς μαθητές σε αυτό το σχολείο. Ο Έιβερι έδωσε έναν φάκελο στον Τζέφρι.

«Τι είναι αυτό;»

«Είναι τα χρήματα από τον φιλανθρωπικό αγώνα του Σαββατοκύριακου, κύριε. Μαζέψαμε πάνω από πέντε χιλιάδες λίρες».

«Υπέροχα, μπορείς όμως να τα πας στη γραμματέα;»

«Μάλιστα, κύριε». Ο Έιβερι έκανε μεταβολή και επέστρεψε στον διάδρομο.

«Μάλλον, Έιβερι, μπορείς να έρθεις στο γραφείο μου για μια στιγμή, έχω μια δουλίτσα για σένα». Ο Τζέφρι στάθηκε στην άκρη καθώς ο Έιβερι πισωγύρισε και πέρασε ελισσόμενος μπροστά του για να προπορευτεί.

Περπατούσαν βιαστικά, ο Τζέφρι προσπαθούσε να παραμείνει συγκεντρωμένος στο πίσω μέρος του κεφαλιού του Έιβερι και όχι στους ωραίους, φαρδείς ώμους του ή πιο χαμηλά. Πολλά βροχερά απογεύματα Παρασκευής τα είχε περάσει παρατηρώντας τον Έιβερι και την κουστωδιά του να πλακώνονται στην πηχτή λάσπη, να πλατσουρίζουν μέσα της με τα μαύρα σορτσάκια τους, να αρπάζουν ο ένας τον άλλο με μια σαρκική οργή που μάστιζε τα όνειρα του Τζέφρι τις νύχτες – σκεφτόταν αυτούς τους τελειόφοιτους και το στήθος του σφιγγόταν από επιθυμία, με το σφίξιμο να επεκτείνεται και σ' άλλα σημεία.

Ο Έιβερι στεκόταν μπροστά στην πόρτα του γραφείου –έτσι, ο Τζέφρι έπρεπε να σκύψει πολύ κοντά του για να ανοίξει την πόρτα προτού μπει μέσα– με ένα ειρωνικό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Ο Τζέφρι συχνά το ένιωθε αυτό. Ο Έιβερι ήταν παίκτης. Κάθισε χαλαρά σε μια καρέκλα απέναντι από το γραφείο του Τζέφρι, στην πιο προκλητική στάση που μπορούσε, αραγμένος πίσω με τα γόνατα ανοιχτά και το παντελόνι της στολής του να τσιτώνει στους μηρούς του. Το κεφάλι του ήταν ριγμένο προς τα πίσω και τα μάτια του διαπερνούσαν την ψυχή του Τζέφρι.

«Θα σου δώσω άδεια, Έιβερι. Θα ήθελα να βγεις από το σχολείο και να παραδώσεις ένα σημείωμα για μένα».

«Μάλιστα, κύριε». Τα μάτια του Έιβερι χόρευαν και η καμπύλη του στόματός του έμοιαζε κάπως συνωμοτική, σαν να ήξερε ότι αυτό θα ήταν το μυστικό τους. «Είναι υψίστης σημασίας να μη μάθει κανείς γι' αυτό, Έιβερι, πάση θυσία».

«Φυσικά, κύριε». Έγειρε μπροστά, χωρίς να διακόψει ούτε στιγμή την οπτική επαφή με τον Τζέφρι.

Ο Τζέφρι έγγραψε *ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ* σε ένα χαρτί και το έβαλε μέσα σε έναν φάκελο, γράφοντας το όνομα *STIBEN* στο μπροστι-

νό μέρος. Σε ένα άλλο χαρτί έγραψε μια διεύθυνση και τα έδωσε και τα δύο στον Έιβερι. «Πήγαινε το εκεί και μην το πεις σε κανέναν». Ο Τζέφρι έκανε μια παύση περιμένοντας να φύγει ο Έιβερι αλλά εκείνος συνέχισε να τον κοιτάζει. «Α!» έκανε ο Τζέφρι κι έβαλε το χέρι στην τσέπη. Έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα, του τα έδωσε όλα και το αγόρι χαμογέλασε. «Μπορώ να βασιστώ στη διακριτικότητά σου;» ρώτησε.

«Φυσικά, κύριε».

Ο Τζέφρι ήξερε ότι μπορούσε να εμπιστευτεί τον Έιβερι επειδή τίποτε δεν του άρεσε τόσο όσο το να κρατάει μυστικά. Ο Τζέφρι είχε ακούσει τις ιστορίες περί εκβιασμών στις εστίες, για τις ταπεινωτικές φωτογραφίες, τα σκονάκια στις εξετάσεις, τη λάσπη σε βάρος των καθηγητών –ποιος κοιμόταν με ποιον– που χρησιμοποιούνταν ως υλικό για δωροδοκία με στόχο τους καλύτερους βαθμούς. Ναι, ο Έιβερι ήταν άριστος μαθητής. Αν αυτό δεν ήταν το τέλος, ο Τζέφρι δε θα έδινε ποτέ το σημείωμα στο αγόρι, αλλά ήταν· επομένως, ανεξάρτητα από τις συνέπειες, είχε κάνει αυτό που έπρεπε.

Ο Τζέφρι κοίταξε από το παράθυρο του γραφείου του και είδε τον Έιβερι να απομακρύνεται, βγαίνοντας από το άδυτο του σχολείου. Καθώς ο Έιβερι έκλεισε την πύλη πίσω του, ο Τζέφρι επιθεώρησε την περιοχή, κοιτάζοντας την άδεια αυλή και το πιο λιτό κτίσμα των οικοτροφών. Αναρωτήθηκε για μια φευγαλέα στιγμή πόσος χρόνος τού έμενε. Μάλλον θα έπρεπε να τηλεφωνήσει στη γυναίκα του, αλλά τι να της έλεγε; Σήκωσε το τηλέφωνο, έμεινε να κοιτάζει τα πλήκτρα για λίγα δευτερόλεπτα και έπειτα πήρε το μηδέν.

«Κράτα όλα τα τηλεφωνήματά μου για την υπόλοιπη μέρα, σε παρακαλώ, Ελέιν, πρέπει να τελειώσω με κάτι σημαντικά χαρτιά». Ο Τζέφρι κάθισε στην καρέκλα του και κοίταξε έξω από το παράθυρο τα αγόρια που έτρεχαν, δεν είχαν αλλάξει και πολλά όσο δούλευε σε αυτό το σχολείο, ο έξω κόσμος ήταν διαφορετικός τώρα, αλλά εδώ, μέσα στους τοίχους αυτού του

μνημείου που αποτελούσε φόρο τιμής σε ένα παρελθόν από καιρό ξεχασμένο, υπήρχε ακόμα ένα ικανοποιητικό πνεύμα παράδοσης και τελετουργικού που είχε αντέξει στη δοκιμασία του χρόνου.

Η σχολική μέρα προχωρούσε με τη συνηθισμένη μονοτονία της –ασχολήθηκε με τα χαρτιά του, έκλεισε όσο περισσότερες εκκρεμότητες μπορούσε– αλλά αραιά και πού η σκέψη του Τζέφρι γύριζε στο παράξενο βιβλίο στο συρτάρι του. Ο Τζέφρι ήταν πάντα πολύ προσεκτικός ώστε κανείς να μη μάθει για τις τάσεις του, ξέροντας ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να σημάνει το τέλος της καριέρας του, αυτού, που τόσο αγαπούσε τη δουλειά του, έτσι και μαθευόταν τι αισθήματα του γεννούσαν αυτά τα αγόρια. Επί σχεδόν τριάντα χρόνια ο Τζεφ δούλευε εδώ, τριάντα χρόνια και μέχρι στιγμής κανένα πρόβλημα.

Η επιθυμία να φύγει από εδώ το συντομότερο δυνατό έγινε φανερή μία ώρα περίπου πριν από το τελευταίο κουδούνι. Οι τάξεις έγιναν πιο θορυβώδεις και κατά το τελευταίο διάλειμμα της μέρας οι διάδρομοι βούιζαν από τον θόρυβο των παιδιών, που κανονικά ακολουθούσαν τους αυστηρούς κανόνες για τα επίπεδα θορύβου στο κτίριο. Όταν ήρθε επιτέλους η ώρα, σιωπή απλώθηκε στο κεντρικό κτίριο καθώς οι οικοτρόφοι επέστρεψαν στις εστίες τους και οι μαθητές πήραν τα λεωφορεία για να γυρίσουν σπίτι.

Έβγαλε το βιβλίο και άγγιξε το εξώφυλλο· ακόμα και το άγγιγμά του του έφερε αναμνήσεις σαν καλός φίλος απ' τα παλιά. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά καθώς διέτρεξε με τα δάχτυλά του τον τίτλο του βιβλίου, *Das Geschenk*, το Δώρο. Άνοιξε το βιβλίο και βάλθηκε να διαβάσει, τα γερμανικά του δεν ήταν όπως παλιά αλλά ήξερε καλά το βιβλίο έτσι κι αλλιώς. Αφοσιωμένος στις παλιές συνήθειες, ο Τζέφρι είχε αποκτήσει αυτό το βιβλίο λόγω της ιστορικής σημασίας του, των ιδεών που περιείχε για

την «κατάσταση» και την ανατροπή της. Το βιβλίο πλέον ήταν εξαντλημένο, σπάνιο και δυσεύρετο. Κάποιος είχε κάνει πολύ κόπο για να το βρει, και ήξερε ποιος. Το βιβλίο αυτό τον είχε συντροφεύσει όταν έψαχνε απαντήσεις για τον εαυτό του, γιατί ήταν όπως ήταν, γιατί είχε ανάγκη να βρίσκεται ανάμεσα σε νεαρά αγόρια, γιατί ακόμα και η μυρωδιά μιας γυναίκας τον άφηνε παγερά αδιάφορο.

Το ημίφως της καλοκαιρινής νύχτας άρχισε να απλώνεται και ο Τζέφρι άνοιξε τον φορητό υπολογιστή του, σίγουρος ότι τώρα ήταν μόνος στο κτίριο· ακόμα και οι καθαρίστριες θα είχαν φύγει. Έβαλε το στικάκι του μη θέλοντας να χρησιμοποιήσει το δίκτυο του σχολείου, μπήκε σε ένα ασφαλές σάιτ διαδικτυακής αποθήκευσης φωτογραφιών και αφουγκράστηκε για μια στιγμή μήπως ακούσει κάποιο θόρυβο από το σχολείο προτού βάλει τον κωδικό του.

Αμέτρητοι φάκελοι, ο καθένας τιτλοφορούνταν με διαφορετική ηλικιακή ομάδα και μέσα στον φάκελο ονόματα με αλφαβητική σειρά: Μάρκους, Ρόμπερτ, Τζέισον, και ούτω καθεξής. Τα αγαπημένα του Τζέφρι. Δεν ήταν από εκείνους τους βλάκες που κρατούσαν τις αποδείξεις στον σκληρό δίσκο τους, ήταν πιο έξυπνος, και πλήρωνε καλά λεφτά για την ασφάλειά του στο dark net. Έκανε κλικ στον φάκελο με τον τίτλο «Ντάνιελ», αλλά δεν άνοιγε, ζητώντας του και δεύτερο κωδικό – δεν έπρεπε να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Πανικόβλητος, ο Τζέφρι προσπάθησε να ανοίξει τους άλλους φακέλους, αλλά δεν μπορούσε. Ήθελε να εξαφανιστούν, να σβηστούν, αλλά δεν είχε πρόσβαση. Κανείς δεν ήξερε γι' αυτές τις φωτογραφίες, ούτε καν τα ίδια τα αγόρια. Ποιος θα μπορούσε να το έχει ανακαλύψει και πώς;

Συνειδητοποίησε ότι σιγομουρμούριζε έναν παλιό σκοπό, σταμάτησε αλλά η μουσική συνεχιζόταν από κάπου αλλού μες στο κτίριο, αχνή και γνώριμη. Απελπίστηκε. Είχε έρθει η ώρα του. Μάλερ, σκοτεινός στην καλύτερη των περιπτώσεων, που ηχούσε σαν καμπάνα, η υπερβολικά γνώριμη μελωδία σημα-

τοδοτούσε ένα τέλος που είχε γραφτεί στα αστέρια εδώ και δεκαετίες.

Ο Τζέφρι άνοιξε την πόρτα του γραφείου, κοίταξε στον διάδρομο και αφουγκράστηκε. Η μουσική ερχόταν από την κεντρική αίθουσα εκδηλώσεων. Άρχισε να περπατάει και σε κάθε βήμα η μουσική δυνάμωνε και παραμορφωνόταν ολοένα περισσότερο. Θυμόταν καλά τη συμφωνία, η σημερινή μέρα ήταν γεμάτη νοσταλγία για μια εποχή στην οποία ίσως δε θα έπρεπε να λαχταρά να επιστρέψει, μια εποχή στην οποία είχε προξενήσει πολύ πόνο.

Αυτό το συγκεκριμένο κομμάτι είχε τη σωστή αναλογία έξι-ψης και φρίκης για τους τότε σκοπούς του Τζέφρι. Τι ειρωνεία αυτό να είναι το τελευταίο πράγμα που θα άκουγε στη ζωή του.

Άνοιξε τη διπλή τζαμόπορτα και η ένταση της μουσικής τον έκανε να κλείσει σφιχτά τα μάτια, ενώ ο παραμορφωμένος ήχος διαπερνούσε το κορμί του. Στην υπερυψωμένη εξέδρα στο μπροστινό μέρος της τεράστιας αίθουσας υπήρχε μια καρέκλα και από πάνω κρεμόταν μια θηλιά. Στα αριστερά υπήρχε ένα τραπέζι, σκεπασμένο με κόκκινο βελούδινο ύφασμα, σχεδόν τελετουργικό στην όψη. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα πανέμορφο μαύρο ξύλινο κουτί. Η μουσική σταμάτησε αλλά τα αυτιά του συνέχισαν να βουίζουν καθώς προσαρμόζονταν στη σιωπή.

«Γεια σου, παλιέ μου φίλε». Η φωνή ενός άντρα, δεν την αναγνώρισε, αλλά είχε περάσει πολύς καιρός.

«Τι θέλεις;»

«Δεν έχει να κάνει με το τι θέλω. Έχει να κάνει με το τι πρέπει να γίνει».

«Γιατί σήμερα, έπειτα από τόσο καιρό;» Ο Τζέφρι φοβόταν να γυρίσει και να αντικρίσει το τέλος του.

«Δεν ξέρεις τι μέρα είναι σήμερα; Κλείνουν δεκαοχτώ χρόνια. Δεκαοχτώ χρόνια απ' όταν κατάλαβα ακριβώς τι τέρας είσαι». Η φωνή ήταν πολύ αργή, γεμάτη αποφασιστικότητα· δεν ήταν όπως την περίμενε.

«Αν νομίζεις ότι θα κρεμαστώ, γελιέσαι». Ο Τζεφ σήκωσε το βλέμμα στη θηλιά.

«Δεν το νομίζω, το ξέρω», ψιθύρισε ο άντρας με τέτοια αποφασιστικότητα που ο Τζέφρι κατάλαβε ότι δεν του το ζητούσε.

«Θα πρέπει να με αναγκάσεις, και θα υπάρξουν αποδεικτικά στοιχεία, και θα καταλάβουν ότι δεν ήταν αυτοκτονία». Η φωνή του Τζέφρι ήταν γεμάτη πανικό καθώς έψαχνε να βρει τρόπο να γλιτώσει· κάθε λέξη που πρόφερε τον έκανε να νιώθει όλο και πιο αξιολύπητος.

«Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, σήμερα θα πεθάνεις. Απλώς με βολεύει καλύτερα αν μοιάζει με αυτοκτονία, δεν έχω όμως πρόβλημα να το κάνω και με πιο διασκεδαστικό τρόπο».

«Δε θα το κάνεις!»

«Κι όμως! Να 'σαι σίγουρος. Ήμουν εκεί, θυμάσαι; Είδα τι έχεις μέσα σου. Είδα την αρρώστια».

«Δε θα το έλεγες σε κανέναν. Ποιος θα πίστευε εσένα αντί για μένα;»

«Τα λένε όλα οι φωτογραφίες που τράβηξες. Οι φωτογραφίες που μου τράβηξες τότε. Για να μη μιλήσω για τις φωτογραφίες των άλλων αγοριών έκτοτε. Βλέπω ότι ξεφορτώθηκες τις κρυφές κάμερες από τα αποδυτήρια. Ανησύχησες μήπως καταλάβαινε κανείς πόσο πολύ σου αρέσουν τα αγοράκια;»

«Πώς ήξερες γι' αυτές;»

«Σε παρακολουθώ. Εγκατέστησα ένα λογισμικό παρακολούθησης στον υπολογιστή σου. Αυτό σημαίνει ότι βλέπω κάθε πλήκτρο που έχεις πατήσει, κάθε σάιτ, κάθε κωδικό, κάθε μήνυμα που έστειλες οπουδήποτε. Επίσης εγκατέστησα ένα VPN. Ένα ιδιωτικό δίκτυο, χάρη στο οποίο είχα πρόσβαση στον υπολογιστή σου βδομάδες τώρα, όχι μόνο πρόσβαση, αλλά και τον έλεγχο του».

Ο Τζέφρι προχώρησε αργά προς το τραπέζι, ξέροντας ότι το κουτί θα μπορούσε να περιέχει τα πάντα, σχεδόν σίγουρος ότι δε θα ήταν κάτι τόσο σπλαχνικό όσο ένα όπλο. Ένιωθε τον άντρα

να στέκεται κοντά του, πίσω του, σχεδόν τόσο κοντά που μπορούσε να τον αγγίξει, σκέφτηκε να απλώσει το χέρι, να πιάσει το κουτί και, κρατώντας το σφιχτά, να του δώσει μια και να του σπάσει τα μούτρα του αλήτη. Αλλά αν είχε λαθέψει και δεν ήταν τόσο κοντά; Τι θα έκανε μετά; Ο Τζέφρι δεν μπορούσε να το ρισκάρει.

«Δεν άγγιξα κανέναν!» ψιθύρισε ο Τζέφρι, συνειδητοποιώντας πόσο αηδιαστικά αδύναμος ακουγόταν.

«Είναι όμως απλώς ζήτημα χρόνου όταν αφορά ανθρώπους σαν εσένα, Τζέφρι. Θα το ξανακάνεις, δε θα μπορέσεις να συγkraτηθείς. Αλλά, ακόμα κι αν δεν το έκανες, θα μπορούσες να πάθεις καρδιακή προσβολή επιτόπου στο γραφείο σου και όταν θα έψαχναν τα συρτάρια σου θα έβρισκαν το στικάκι. Έχω δει τις φωτογραφίες στους φακέλους. Σε έχω δει πώς κοιτάξεις τα αγόρια. Μέχρι τότε απλώς θα κοιτάζεις; Όταν βρεθούν αυτά τα αρχεία, ο κόσμος θα βγάλει τα δικά του συμπεράσματα».

Η φωνή του ήταν τόσο παγερή, τόσο γυμνή από συναίσθημα, δεν είχε καν χροιά χλευασμού. Τίποτα. «Μην ξεχνάς ότι έχω δει με τα μάτια μου πόσο σ' αρέσει να κοιτάζεις».

Ο Τζέφρι κράτησε την ανάσα του καθώς ένιωσε ένα χέρι στη μέση του, να ανεβαίνει αργά προς τα πάνω, γλιστρώντας ανάμεσα στα προεξέχοντα κόκαλα των ώμων του. Φαντάστηκε το χέρι στο γυμνό του δέρμα καθώς έφτανε στον σβέρο του, χαϊδεύοντας τρυφερά, περνώντας ανάμεσα στις ιδρωμένες μπουκλες των ξεχτένιστων μαλλιών του. Το σώμα του αναρίγησε από το ευχάριστο άγγιγμα των αντρικών δαχτύλων.

«Κόφ' το!»

«Πάω στοίχημα ότι το είχες φαντασιωθεί εκατοντάδες φορές όταν ήμουν πιο μικρός, όταν ήμουν ακόμα ο τύπος σου. Τότε δε θα μου έλεγες να σταματήσω», ψιθύρισε ο άντρας στο αυτί του. «Έτσι σου άρεσαν, έτσι δεν είναι, κύριε Στόουν; Λυπάμαι αλλά δεν είμαι πια εκείνο το αγόρι. Είμαι άντρας».

«Τι έχει μέσα το κουτί;» ρώτησε επιτέλους ο Τζέφρι αφήγοντας ελεύθερη την ανάσα του.

«Ρίξε μια ματιά. Ξέρω ότι σου αρέσουν οι επιλογές, έτσι σου δίνω μια επιλογή».

Το χέρι του Τζέφρι έμεινε μετέωρο πάνω από το καπάκι του κουτιού. Ήταν σκαλιστό και πολύτιμο, φτιαγμένο από μαύρο έβενο, με μια ανεξιχνίαστη εικόνα χαραγμένη στην επιφάνεια. Το στόμα του στέγνωσε καθώς το άνοιξε και είδε τι υπήρχε μέσα. Χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλους τους μυς του για να κρατηθεί όρθιος καθώς κοίταζε το περιεχόμενο, ενώ ένιωθε το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό του και το δωμάτιο άρχισε να γυρίζει.

«Ξέρεις τι είναι αυτό;»

«Ναι», είπε ο Τζέφρι, αν και η καρδιά του σφυροκοπούσε στα αυτιά του τόσο δυνατά που δεν μπορούσε πια να ακούσει καν τη φωνή του. Κοίταξε το μεταλλικό αντικείμενο σε σχήμα αχλαδιού.

«Πανέμορφο, ε; Κοίτα πόσο λεπτεπίλεπτο είναι το ανάγλυφο, η λεπτομέρεια σε αυτά τα φύλλα», είπε η φωνή, τόσο κοντά στο αυτί του πια, που ένιωθε τη ζεστή ανάσα στο δέρμα του. «Πιάσ' το».

«Όχι».

Ένιωσε το χέρι του άντρα να σφίγγει τον σβέγκο του, ήταν δυνατός. Το σώμα του που άγγιζε το δικό του ερεθίζε και τρομοκρατούσε ταυτόχρονα τον Τζέφρι. Είδε για πρώτη φορά φευγαλέα τον άντρα καθώς άπλωσε το χέρι του να πιάσει το εργαλείο που βρισκόταν μέσα στο κουτί. Ήταν μεγάλο και δυνατό, άγνωστο, αλλά ο Τζέφρι ένιωθε σαν να είχε déjà vu, σαν να το είχε ξαναζήσει αυτό.

«Όντως υπάρχει κάτι για τον καθένα. Θεώρησα πως αυτό ήταν ιδιαιτέρως ταιριαστό για σένα. Το Αχλάδι της Αγωνίας. Ξέρεις, όταν εφευρέθηκαν αυτά, πίστευαν ότι η ποινή έπρεπε να ταιριάζει με το έγκλημα και η τιμωρία θα έπρεπε να εφαρμόζεται στο μέλος του σώματος που είχε αμαρτήσει». Πλησίασε ακόμα πιο πολύ τον Τζέφρι, η λαβή του έγινε πιο σφιχτή και

η φωνή του ένας βαθύς ψίθυρος: «Είσαι ψεύτης και σοδομιστής... Πού πιστεύεις ότι θα έπρεπε να το βάλω;»

«Σε παρακαλώ...» είπε ο Τζέφρι μάταια.

«Θυμάσαι πώς λειτουργεί;» Αφησε το χέρι του Τζέφρι και έκανε ένα βήμα πίσω, παίρνοντας μαζί του το αχλάδι κι αρχίζοντας να βηματίζει πάνω κάτω. «Αν γυρίσω αυτή τη βίδα στην άκρη, τότε οι πλευρές αρχίζουν να επεκτείνονται ώσπου στο τέλος οι περίμετρος γίνεται τρεις φορές μεγαλύτερη. Ας πούμε, για παράδειγμα, ότι το βάζω στο στόμα σου. Φυσικά, πρώτα θα έπρεπε να περάσει από τα δόντια σου – πιθανόν να έσπαγε κάνα δυο από τα μπροστινά. Εφόσον διαστέλλεται, φυσικά, θα βγουν και τα υπόλοιπα από τις κόγχες τους. Χωρίς αναισθητικό, σίγουρα φαντάζεσαι πόσο επώδυνο θα είναι».

«Σταμάτα...»

«Έπειτα θα εξαρθρωθεί το σαγόνι σου, πράγμα που θα προκαλέσει κατά πάσα πιθανότητα πρήξιμο στο πίσω μέρος του λαιμού σου. Για να μη σου πω πόσο παλιό είναι κι ότι θα είναι γεμάτο βακτήρια. Όταν η αναπνευστική οδός σου κλείσει, θα πονάς τόσο που αμφιβάλλω αν θα αντιληφθείς την έλλειψη οξυγόνου. Θα είναι ένας αργός θάνατος, από υποξία το πιο πιθανόν, καθώς ένα προς ένα τα ζωτικά σου όργανα θα παύουν να λειτουργούν. Η ροή του οξυγόνου θα είναι ελάχιστη, αλλά ακόμη αρκετή ώστε να σε κρατήσει ζωντανό, να πονάς, για αρκετά λεπτά. Όταν πονάς, ένα λεπτό μπορεί να φαντάζει αιωνιότητα».

«Φτάνει!» φώναξε ο Τζέφρι και η φωνή του αντήχησε ολόγυρα. Κοίταξε τις γροθιές του, άσπρες από το σφίξιμο.

«Φυσικά, αυτό θα συμβεί μόνο αν το βάλω στο στόμα σου... Με τον άλλον τρόπο δε θα πεθάνεις, αν και υποψιάζομαι ότι θα ήθελες».

«Θα ξεφορτωθείς τις φωτογραφίες αν το κάνω;» Η καρδιά του Τζέφρι είχε φτάσει στον λαιμό του καθώς κοίταζε τη θηλιά, καταλαβαίνοντας ότι δεν είχε επιλογή, ότι αυτό ήταν πάντα το μόνο δυνατό τέλος του.

«Επιλέγεις την εύκολη διαφυγή, Τζέφρι, πίστεψέ με. Υπόσχομαι ότι θα καταστρέψω όλες τις αποδείξεις αν κάνεις μόνο αυτό για χάρη μου. Θα προτιμούσα ο θάνατός σου να μην τραβήξει μεγάλη προσοχή. Τουλάχιστον αυτό μου το χρωστάς».

Ο Τζέφρι ανέβηκε στην καρέκλα, ενώ τα πόδια του γλιστρούσαν στο εξαιρετικά γυαλισμένο ξύλινο πάτωμα. Όταν πέρασε τη θηλιά στον λαιμό του, το μόνο που χρειαζόταν ήταν δύο δευτερόλεπτα παράφορου θάρρους και η απόφαση δε θα ήταν πια στα χέρια του.

«Δεν μπορώ». Η φωνή του Τζέφρι έσπασε και τα μάτια του έτσουξαν από τα δάκρυα, ενώ ζεστό υγρό έτρεχε στο πόδι του, πάνω στην καρέκλα και στο πάτωμα.

«Θα έχει τελειώσει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, μπορείς να το κάνεις, πιστεύω σε σένα». Λίγη ζεστασιά από την ψυχρή φωνή; «Αυτό δε μου έλεγες κάποτε;»

Ο Τζέφρι γέμισε τα πνευμόνια του με όσο το δυνατόν περισσότερο αέρα, λες κι αυτό θα βοηθούσε με κάποιο τρόπο. Η καρέκλα κλυδωνίστηκε λίγο και ο Τζέφρι έπιασε το σκοινί· δεν μπορούσε να κρατήσει την ισορροπία του. Ο άντρας τελικά ήρθε και στάθηκε μπροστά του, αντικρίζοντάς τον. Έβγαλε τη μαύρη κουκούλα και κοίταξε τον Τζέφρι περήφανα στα μάτια. Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έβλεπε ο Τζέφρι. Κλότσησε την καρέκλα και τα πόδια του βρέθηκαν στο κενό, για μια στιγμή σκέφτηκε ότι ίσως να μπορούσε να αγγίξει το έδαφος, αλλά τα πόδια του χόρευαν απεγνωσμένα ψάχνοντας στήριγμα και μπόρεσε να βρει μόνο λίγο αέρα ακόμα. Σε κάθε τράβηγμα, ένιωθε το κάψιμο του σκοινιού αλλά αισθανόταν ότι η μόνη επιλογή που είχε ήταν να αντισταθεί, το κορμί του ακόμα πάλευε να κρατηθεί στη ζωή, είτε το ήθελε είτε όχι. Κι ύστερα έπεσε σκοτάδι, και καθώς τα μάτια του θόλωσαν κι έβλεπε πια μόνο μια λεπτή γραμμή, είδε ένα χαμόγελο.

Ο πατέρας

ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΑ του Έιντριαν Μάιλς έκαιγαν, κόκκινα κάτω από τον ζεστό ήλιο. Τα σεντόνια κόλλησαν πάνω του καθώς στριφογύρισε στο κρεβάτι του, γυρίζοντας την πλάτη στα ανοιχτά στόρια. Θυμήθηκε γιατί δεν τα είχε κλείσει μόλις είδε την κοπέλα που αναδευόταν δίπλα του. Εκείνη άνοιξε τα μάτια.

«Καλημέρα». Χαμογέλασε· ο Έιντριαν χαιρόταν που ο ήλιος έπεφτε στα μάτια της και δεν μπορούσε να τον δει να προσπαθεί να θυμηθεί το όνομά της. «Πέρασα πολύ ωραία χθες».

«Κι εγώ», είπε ψέματα. Δεν ήταν ότι δεν είχε περάσει καλά, μπορεί και να είχε περάσει, αλλά τα γεγονότα ήταν λίγο θολά.

Χτύπησε το τηλέφωνο και ο Έιντριαν ήταν ευγνώμων για τη διακοπή.

«Θα ντυθώ», είπε η γυναίκα.

«Εμπρός», είπε στο ακουστικό, με το βλέμμα στυλωμένο στη... Χάνα; Άννα; Η κοπέλα σηκώθηκε από το κρεβάτι και διέσχισε το δωμάτιο γυμνή, μαζεύοντας τα ρούχα της απ' το πάτωμα καθώς προχωρούσε. Ο Έιντριαν δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς σε ποια φάση της χθεσινής νύχτας είχε καταφέρει να σφραγίσει τη συγκεκριμένη συμφωνία. Η κατάσταση παραήταν γνώριμη. Η απουσία μνήμης, η ανώνυμη ημίγυμνη γυναίκα και η συνειδητοποίηση ότι την επόμενη φορά ίσως θα έπρεπε απλώς να πάει εκείνος στο σπίτι της κοπέλας ώστε να μη χρειαστεί να κάνει τον καλό το πρωί. Θα μπορούσε απλώς να σηκωθεί και να

φύγει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε αυτές τις σκέψεις, αλλά όταν ερχόταν εκείνη η στιγμή ήταν πάντα πολύ μεθυσμένος για να λειτουργήσει με οποιαδήποτε λογική.

«Έντριαν, θέλω να πάρεις τον Τομ σήμερα», είπε η Άντρεα στην άλλη άκρη της γραμμής, η φωνή της ψυχρή, κατευθείαν στο ψητό, όπως πάντα, ποτέ δεν τηλεφωνούσε παρά μόνο αν ήταν απολύτως αναγκαίο.

«Δεν έχει σχολείο;»

«Το σχολείο έκλεισε, κάτι έγινε, λυπάμαι που σου το λέω τελευταία στιγμή, αλλά πρέπει να τον πάρεις».

«Δεν μπορεί να μείνει σπίτι μόνος του;» Ο Έντριαν έκανε μια παύση προτού συνεχίσει, μη θέλοντας να αποκαλύψει συγκεκριμένες πληροφορίες για την προσωπική του ζωή στην πρώην του. Σιχαινόταν το να πρέπει να εκτελεί τις εντολές της αλλά στο τέλος ήξερε ότι δεν είχε επιλογή· αν ήθελε τουλάχιστον να περνάει χρόνο με τον γιο του. «Έχω δουλειά πιο μετά».

«Είναι δεκατριών, Έντριαν, δεν μπορεί να είναι μόνος όλη μέρα, πάρ' τον μαζί σου και βάλ' τον να κάτσει σε μια γωνιά, ανάλαβε ευθύνες, γαμώτο».

«Για στάσου, εσύ έβαλες τους κανόνες κι εγώ τους ακολουθώ. Νόμιζα ότι καταλάβαινες πόσο σημαντική ήταν για μένα η σημερινή μέρα...» Προσπάθησε να μην ακουστεί πικρόχολος – δε χρειαζόταν πολλά για να θυμώσει η Άντρεα τόσο ώστε να του αρνηθεί οποιαδήποτε επαφή.

«Μην το κάνεις για μένα, κάν' το για εκείνον».

«Μπορώ να χρησιμοποιήσω την οδοντόβουρτσά σου;» φώναξε η κοπέλα από το κατώφλι του μπάνιου.

Ο Έντριαν σφίχτηκε κι ύστερα έγενεψε καταφατικά και της έκανε νόημα να απομακρυνθεί. Μπορούσε να ακούσει την περιφρόνηση της Άντρεα μέσα από το ακουστικό. Παρόλο που δεν ήθελε πια τον Έντριαν, και δεν τον ήθελε εδώ και αρκετό καιρό, ακόμη κατάφερνε να τον κάνει να νιώσει ότι εκείνος την πρόδιδε κατά κάποιο τρόπο.

«Είναι κάποια εκεί μαζί σου;»

«Θα είμαι εκεί σε δέκα λεπτά». Ο Έιντριαν το έκλεισε και αναστέναξε. Πήγε ως το μπάνιο, η κοπέλα στεκόταν με τα εσώρουχά της, βουρτσίζοντας τα δόντια της με την οδοντόβουρτσά του. Του έσκασε ένα χαμόγελο γεμάτο αφρούς στο τζάμι του καθρέφτη. Αγνόησε τις σουβλιές πόθου καθώς το βλέμμα του πλανήθηκε στο κορμί της. Εκείνη έφτυσε στον νεροχύτη και ο Έιντριαν αναστέναξε προτού πει: «Πρέπει να πηγαίνω, μπορείς να φύγεις μόνη σου».

Ο Έιντριαν σάρωσε με το βλέμμα το πάτωμα για να βρει το πιο καθαρό παντελόνι που μπορούσε. Είδε τον εαυτό του στον ολόσωμο καθρέφτη. Είχε γρατζουνιές στο στήθος και, καθώς χάιδεψε το κουρασμένο πιγούνι του, πρόσεξε ότι τα λίγων ημερών γένια του κινδύνευαν να γίνουν μούσι. Μάλλον θα έπρεπε να σουλουπωθεί πριν επιστρέψει στη δουλειά, αλλά δεν επρόκειτο. Αυτές οι μικρές πράξεις ανυπακοής τον έκαναν να νιώθει λίγο λιγότερο σκλάβος. Φόρεσε το χθεσινό πουκάμισο πάνω από το κεφάλι του και πήρε τα κλειδιά του από το κομοδίνο.

Ο Έιντριαν κόρναρε με αναμμένη τη μηχανή. Είδε τις κουρτίνες των γειτόνων να σαλεύουν και αποφάσισε να κορνάρει ξανά, να βεβαιωθεί ότι οι γείτονες της Άντρεα ήξεραν ότι δεν ήταν πάντα η πριγκίπισσα που ήταν τώρα, ότι κάποτε τουλάχιστον ζούσε σε φτωχογειτονιές. Δέκα λεπτά απόσταση με το αυτοκίνητο και ήταν σαν να βρισκόσουν σε άλλο κόσμο, μόλις τρία διαφορετικά ψηφία στον ταχυδρομικό κώδικα και ήταν σαν να έμπαινες σε άλλη χώρα, μια πιο καθαρή, πιο χαρούμενη χώρα. Όχι ότι το πιο φτηνό μέρος της πόλης ήταν γκέτο. Όμως αυτή η γειτονιά της εποχής της Αντιβασιλείας έστεκε ψηλά πάνω από το κέντρο του Έξετερ, μακριά από τη φυλακή και την περιοχή με τα κόκκινα φανάρια, κοντά στο πανεπιστήμιο. Οι μπροστινοί κήποι ήταν ολάνθιστοι. Οι εξώπορτες ήταν φρεσκοβαμμένες και

το γκαζόν κουρεμένο. Κάθε σπίτι είχε καλή θέα των μικροσκοπικών ανθρώπων που έμεναν πιο χαμηλά. Φαινόταν λες και ήταν ακόμα και πιο ηλιόλουστα εδώ. Το φως αντανάκλούσε στο επιβλητικό άσπρο σπίτι. Ο ήλιος εδώ δε διαχεόταν όπως στις ατέλειωτες γκριζες αυλές γύρω από το μικρό οικόπεδο όπου βρισκόταν το ταπεινό του σπίτι, στη λάθος πλευρά της πόλης. Ο Τομ προχωρούσε προς το αυτοκίνητο με τους ώμους σκυφτούς, ακόμα δεν ένιωθε άνετα με το διαρκώς αναπτυσσόμενο σώμα του. Ένα παιδάκι ήταν, κι όμως ήταν μόνο τρία χρόνια μικρότερος από τον Έιντριαν όταν εκείνος άφησε έγκυο την Άντρεα, και τώρα που ο Τομ ήταν έφηβος, ο Έιντριαν αναπόφευκτα συνέκρινε τον εαυτό του μαζί του. Του θύμιζε τον εαυτό του, μόνο που ο Τομ δεν είχε τα ίδια κόμπλεξ, τουλάχιστον έτσι ήλπιζε ο Έιντριαν. Λένε πως το πρωτότοκο παιδί μοιάζει πάντα περισσότερο με τον πατέρα για να βοηθηθεί η διαδικασία δεσίματος, αλλά στην περίπτωση του Έιντριαν αυτό δεν είχε βοηθήσει και πολύ, αντιθέτως τον έθλιβε λιγάκι.

Η Άντρεα στεκόταν στο κατώφλι κοιτάζοντας βλοσυρά τον Έιντριαν, φορώντας το αυστηρό ταγέρ της. Οποιοσδήποτε θα την περνούσε για δικηγόρο ή κάτι τέτοιο, αλλά όχι, ασχολιόταν με προσωπικές αγορές σε ένα ακριβό πολυκατάστημα, αν έπαιρνε μια μέρα άδεια, δε θα ήταν ούτε κατά διάνοια το τέλος του κόσμου. Ο Έιντριαν είχε παλέψει πολύ και για πολύ καιρό για να έχει πρόσβαση στον Τομ και δεν μπορούσε να αρνηθεί να τον πάρει, επειδή ήξερε ότι εκείνη θα το χρησιμοποιούσε εναντίον του, γιατί έτσι ήταν ο χαρακτήρας της. Ήταν ωραία όμως, πάντα ήταν ωραία και μάλλον πάντα θα ήταν. Διστακτικά άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στις καμπύλες του γραμμωμένου κορμιού της. Ήταν λες και την είχαν ράψει μες στο ρούχο της. Δεν υπήρχε ούτε μία ζάρα, το τέλεια ραμμένο σύνολό της δεν τραβούσε πουθενά. Είχε κάνει τα πυκνά μαύρα μαλλιά της έναν μεταξένιο κότσο και τα διαμαντένια σκουλαρίκια στα αυτιά της έλαμπαν, κάνοντας αντίθεση με το σοκολατένιο δέρμα της.

Συχνά την περνούσαν για Ινδή ή Λατινοαμερικάνα εξαιτίας του εξωτικού χρώματος του δέρματός της, αλλά στην πραγματικότητα ήταν μισή Αγγλίδα μισή Ιρλανδέζα. Ο Έιντριαν κοίταξε τα σαρκώδη κόκκινα χείλια της και απέστρεψε το βλέμμα πριν τον τσακώσει.

«Θα περάσω να τον πάρω αργότερα», είπε αυτή κι ύστερα άλλαξε τόνο. «Σ' αγαπώ, μωρό μου».

«Γεια σου, μαμά».

Ο Τομ μπήκε μέσα και ο Έιντριαν ξεκίνησε. Η γνώριμη αμήχανη σιωπή γέμισε το αυτοκίνητο. Ο Έιντριαν θα ήθελε να αποδίδει το φαινόμενο στο ότι ο Τομ ήταν έφηβος, αλλά η αλήθεια ήταν ότι πάντα έτσι ήταν μεταξύ τους, κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο τα τελευταία επτά χρόνια. Η Άντρεα είχε προσπαθήσει να τον αποκλείσει τελείως, υποτιμώντας τη θέρμη με την οποία θα πάλευε ο Έιντριαν για το συγκεκριμένο θέμα. Είχε ερωτευτεί τον Τομ από την πρώτη στιγμή που τον είδε, είχε βάλει τα δυνατά του να παρέχει τα απαραίτητα στην Άντρεα αλλά ό,τι κι αν έκανε δεν ήταν αρκετό. Προτού καν ο Τομ γίνει δύο, η Άντρεα είχε ξαναπαντρευτεί και μαζί με τον νέο της σύντροφο είχαν αποπειραθεί να εμποδίσουν οποιουδήποτε είδους πρόσβαση στον Έιντριαν. Στο τέλος κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα για τακτικές επισκέψεις όταν ο Τομ ήταν έξι, αλλά ως τότε η ζημιά είχε ήδη γίνει. Η σχέση του Τομ και του Έιντριαν ήταν τεταμένη από τότε.

«Πώς και έκλεισε το σχολείο σου; Ξέρεις;»

«Ναι, μου έστειλε μήνυμα ο φίλος μου ο Άλεξ», είπε ο Τομ όλο ενθουσιασμό. «Ο μπαμπάς του είναι καθηγητής εκεί. Βρήκαν τον κύριο Στόουν κρεμασμένο στο αίθριο, αυτοκτόνησε μες στη μέση».

«Ήταν αναπάντεχο;» Ο Έιντριαν δεν ήξερε πολλά για το σχολείο που πήγαινε ο Τομ, η Άντρεα πάντα ισχυριζόταν ότι ήταν το καλύτερο σχολείο στην περιοχή, έτσι ο Τομ θα πήγαινε εκεί κι αυτό ήταν. Είχε τονίσει στον Έιντριαν ότι η συμμετοχή

του στο ζήτημα δε ήταν αναγκαία, έτσι ο Έιντριαν είχε αφήσει όλα τα θέματα του σχολείου στην Άντρεα.

«Ε, ναι!» Ο Τομ κοίταξε τον μπαμπά του σαν να ήταν τρελός. «Απ' ό, τι φαίνεται, θα γίνει έρευνα».

«Εννοούσα αν φαινόταν θλιμμένος ή αν είχε αυτοκτονικές τάσεις ή τίποτα τέτοιο».

«Ήταν αρκετά μίξερως, αλλά οι περισσότεροι καθηγητές εκεί πέρα έτσι είναι, είναι όλοι σφιγμένοι, ξέρεις;»

«Ακόμα δε σ' αρέσει;»

«Καλά είναι, λίγο δήθεν».

«Υπάρχουν πολλά παιδιά που δε θα είχαν πρόβλημα να πηγαίνουν σ' αυτό το δήθεν σχολείο, Τομ». Παρόλο που κι ο ίδιος ο Έιντριαν είχε ακριβώς την ίδια γνώμη για το σχολείο, δεν υπήρχε περίπτωση να πάει εκεί ο Τομ αν δεν ήταν τα λεφτά του πατριού του.

«Το ξέρω», μουρμούρισε ο Τομ και άραξε πίσω στο κάθισμά του. Ξανάπεσε σιωπή κι ο Έιντριαν καταράστηκε τον εαυτό του που είπε μια τέτοια κλασική ατάκα γονιού. Η αλήθεια ήταν ότι δεν ήξερε πώς να φερθεί στον Τομ. Η μόνη του αναφορά ήταν η δική του παιδική ηλικία και ήξερε πως δεν ήταν η νόρμα, έτσι κατέληγε σε παραλλαγές φράσεων που είχε ακούσει σε σαχλές κωμικές σειρές. Για να σπάσει τη σιωπή, άνοιξε το ραδιόφωνο, ένιωσε την αποδοκιμασία του Τομ για το φορκ τραγούδι ενός διαφημιστικού κι έτσι άλλαξε σταθμό. Αφού έπαιξε με τα κουμπιά για λίγα λεπτά, εγκατέλειψε την προσπάθεια και το έκλεισε καθώς σταμάτησαν έξω από το σπίτι του.

Το μόνο πράγμα που ο Έιντριαν είχε φτιάξει σωστά ήταν το καθιστικό του. Ο Τομ το έπαιζε κουλ αλλά ανυπομονούσε να περάσει χρόνο με τα παιχνίδια του πατέρα του, αν μη τι άλλο. Ο Έιντριαν ξόδευε τα περισσότερα χρήματά του σε πράγματα που οι ενήλικες χαρακτηρίζαν παιχνίδια. Η Άντρεα ποτέ δεν είχε ζητήσει διατροφή επειδή αφότου χώρισαν έκανε σχέση σχεδόν αμέσως με έναν πολύ μεγαλύτερο, πολύ πιο πλούσιο επιχειρη-

ματία. Κάθε μήνα, απ' όταν γεννήθηκε ο Τομ, ο Έιντριαν χρησιμοποιούσε μέρος του μισθού του για να του αγοράζει ένα παιχνίδι, αλλά όχι οποιοδήποτε παιχνίδι, συλλεκτικά παιχνίδια. Star Wars, Star Trek, DC ή Marvel, οτιδήποτε περιζήτητο θα ανήκε στον Τομ μια μέρα, όταν θα ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να μπορεί να εκτιμήσει την αξία τους. Κάθε χρόνο ο Έιντριαν ασφάλιζε με αναλυτικές φωτογραφίες και λίστες ό,τι είχε στην κατοχή του για την περίπτωση πυρκαγιάς, τα περισσότερα ήταν αναντικατάστατα αλλά και απίστευτα πολύτιμα. Όλο του το σαλόνι είχε ράφια μέχρι το ταβάνι, με ανέγγιχτα κουτιά σε κάθε πιθανή επιφάνεια. Για δοκίμασε να εξηγήσεις σε έναν εξάχρονο ότι δεν επιτρέπεται να παίζει με όλα αυτά τα ωραία πράγματα.

Ο Τομ κάθισε μπροστά στη μεγάλη οθόνη LED και την άναψε, ο ήχος surround ξεχύθηκε και το δωμάτιο ζωντάνεψε. Ο Έιντριαν ήξερε ότι η τηλεόραση ήταν πολύ μεγάλη για το δωμάτιο, αλλά επίσης ήξερε ότι θα του έδινε πόντους, γι' αυτό και την αγόρασε έτσι κι αλλιώς.

«Έχεις το *Zombie Flesh Hunters 2*;»

«Αυτό είναι για άνω των δεκαοχτώ».

«Όλοι οι φίλοι μου το παίζουν, μάλλον θα είναι online σήμερα, δε θα το πω στη μαμά, το υπόσχομαι».

«Έχεις μόνο δυο ώρες μέχρι να πάω στη δουλειά», είπε ο Έιντριαν.

«Γαμώτο!»

«Τομ!» φώναξε ο Έιντριαν, κι η ένταση της φωνής του αντήχησε σε όλο του το κορμί και ο ίδιος πήρε μια βαθιά ανάσα ενώ ο Τομ τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Ένωσε το φάντασμα του πατέρα του να στέκεται πίσω του και το απόδωξε. «Πρόσεχε πώς μιλάς, σε παρακαλώ, φιλαράκο».

«Δεν είμαι φιλαράκος σου», είπε ο Τομ ψιθυριστά.

Ο Έιντριαν άνοιξε το ντουλάπι και πέταξε το παιχνίδι στον Τομ, βλέποντας μια υποψία θριάμβου στο κρυφό χαμόγελο του παιδιού. Ο Έιντριαν βγήκε από το δωμάτιο, σιχαινόταν να

υψώνει τη φωνή του αλλά ακόμα πιο πολύ σιχαινόταν να τον κοροϊδεύουν.

Όλα τα ίχνη της καλεσμένης του Έιντριαν είχαν εξαφανιστεί από την κρεβατοκάμαρα, η μόνη ένδειξη ότι είχε βρεθεί εδώ ήταν ότι το κρεβάτι είχε στρωθεί και τα ρούχα του Έιντριαν βρίσκονταν στο καλάθι αντί για το πάτωμα. Ακόμα και αυτή η μικρή πράξη τον έκανε να νιώθει παγιδευμένος. Αν έλεγε ότι φοβόταν τη δέσμευση, λίγα θα έλεγε. Στην περίπτωση του Έιντριαν, επρόκειτο για φοβία. Όταν η Άντρεα τον εγκατέλειψε παίρνοντας τον γιο του, είχε υποσχεθεί στον εαυτό του ότι δε θα βρισκόταν ποτέ ξανά σε αυτή τη θέση, ήταν λες και του είχε ξεριζώσει την καρδιά. Όποιος είπε ότι είναι καλύτερα να έχεις αγαπήσει και να έχεις χάσει προφανώς δεν είχε ιδέα τι έλεγε. Στο μπάνιο, ο Έιντριαν κοίταξε ξανά στον καθρέφτη. Τσέκαρε αν τα μάτια του ήταν ακόμα κατακόκκινα. Μια και είχαν περάσει έξι μήνες από την τελευταία φορά που του επιτράπηκε να είναι εκεί, μάλλον δε θα έπρεπε να πάει στη δουλειά με όψη μέθυσου, όχι ύστερα από τον τρόπο που έφυγε – ή ύστερα από τον τρόπο που του ζήτησαν να φύγει. Το προηγούμενο βράδυ όμως χρειαζόταν το θάρρος που δίνει το ποτό, έτσι ήπие και γνώρισε μια γυναίκα. Ήταν η γνωστή ιστορία, μόνο διαφορετική βραδιά.

Μπήκε στο ντους· άκουγε τα ουρλιαχτά που σου έκοβαν το αίμα και τις ριπές από τα πολυβόλα μέσα από το πάτωμα καθώς ξέπλυνε από πάνω του το χανγκόβερ και ό,τι είχε απομείνει από την περιπέτειά του.

Ο Έιντριαν στάθηκε έξω από το αστυνομικό τμήμα ευχόμενος να μην είχε κόψει ποτέ το κάπνισμα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και διέσχισε τις τζαμόρτες με τον Τομ ξοπίσω του.

«Γεια σου, Τόμι». Η Ντενίζ Φέργκιουσον χαμογελούσε πλατιά πίσω από το γραφείο της υποδοχής, προσπαθώντας εμφανεώς να αποφύγει την οπτική επαφή με τον Έιντριαν. Υποψια-

ζόταν ότι αυτή δε θα ήταν η τελευταία αμήχανη συνάντηση της ημέρας.

Καθώς ο Έιντριαν άνοιξε τις δεύτερες πόρτες, πρόσεξε ότι η ένταση της κουβέντας άλλαξε, όπως και ο ρυθμός, όλα επιβραδύνθηκαν. Ένωσε να τον κοιτάζουν, έτσι κράτησε το βλέμμα του χαμηλά και προχώρησε προς το γραφείο του.

«Αρχιφύλακα Μάιλς;»

Ο Έιντριαν σήκωσε το βλέμμα.

Ο αρχιεπιθεωρητής Μόρις στεκόταν στο κατώφλι του γραφείου του. «Έλα εδώ, σε παρακαλώ».

Ο Έιντριαν έκανε νόημα στον Τομ να περιμένει εκεί κι ύστερα μπήκε στο γραφείο του αρχιεπιθεωρητή. Ο Τομ έβγαλε το κινητό του και άρχισε να παίζει, φορώντας τα ακουστικά για να αποφύγει το πατρωνάρισμα από κανέναν συνάδελφο του μπαμπά του.

Ο Μόρις έκλεισε την πόρτα πίσω από τον Έιντριαν, ο οποίος προς στιγμήν χάρηκε που βγήκε από εκείνη την αίθουσα. Ο Μόρις είχε ένα ζεστό χαμόγελο που έκανε τον Έιντριαν να νιώθει αμήχανα.

«Αρχιεπιθεωρητή Μόρις», είπε ο Έιντριαν.

«Έιντριαν, κάθισε, σε παρακαλώ».

Ο Έιντριαν κάθισε σε μια καρέκλα που του φαινόταν σαν καρέκλα τιμωρίας, δε σε καλούσαν εδώ μέσα για το στιδήποτε, τον περίμενε σοβαρή κουβέντα. Ο αρχιεπιθεωρητής Μόρις δε φαινόταν μέρα μεγαλύτερος από την πρώτη φορά που ο Έιντριαν τον είχε γνωρίσει, σχεδόν πριν από είκοσι χρόνια. Φυσικά, όταν τον γνώρισε ο Έιντριαν, έμοιαζε εξηντάρης. Ήταν το φαλακρό του κεφάλι. Ήταν δύσκολο να προσδιορίσεις την ηλικία ενός άντρα χωρίς καθόλου μαλλιά. Ο Έιντριαν το συνειδητοποίησε αυτό αφού είχε πάρει μερικές καταθέσεις μαρτύρων τον πρώτο καιρό – αν υπήρχε ένας φαλακρός άντρας στην υπόθεση, δεν είχες ελπίδες για μια αξιόπιστη περιγραφή, οι αφηγήσεις των μαρτύρων μπορούσαν να αφορούν εφήβους, συνταξιού-

χους και οτιδήποτε ενδιάμεσο, ανάλογα με το πόσο καλή ώρα-ση είχαν οι μάρτυρες.

«Κύριε».

«Χαίρομαι που επέστρεψες, η απουσία σου έγινε αισθητή».

«Ακούστε, κύριε, σχετικά με ό,τι συνέβη...»

«Για μένα, Έντريان, τελείωσε πια, συμβαίνουν διάφορα, δε θα έπρεπε, αλλά συμβαίνουν. Η έρευνα έλαβε τέλος και νομίζω πως έξι μήνες είναι αρκετός καιρός για να συνέλθεις. Μια διαταγή “όχι περαιτέρω ενέργειες” είναι καλύτερη από το τίποτα. Τουλάχιστον την επόμενη φορά θα είσαι πιο προσεκτικός όταν καταγράφεις αποδεικτικά στοιχεία».

«Δε θα υπάρξει επόμενη φορά, κύριε». Ο Έντريان μόρφασε. «Και ευχαριστώ που μιλήσατε στην επιτροπή για λογαριασμό μου».

«Εξέτισες την ποινή σου, όλοι κάνουμε λάθη, κι εγώ είχα αρκετές αναποδιές μέσα στα χρόνια». Ο Μόρις σήκωσε το βλέμμα μόλις ακούστηκε ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα. «Α, και μια και μιλάμε για λάθη». Πήρε βαθιά ανάσα και έκανε νόημα στη γυναίκα που στεκόταν έξω από το γραφείο. «Έλα μέσα!»

«Αρχιεπιθεωρητή Μόρις; Είμαι η Ίμοτζεν Γκρέι».

«Ναι, ξέρω ποια είσαι. Πάνω στην ώρα, έλα και κάθισε, σε παρακαλώ, αρχιφύλακα Γκρέι».

Η ατημέλητη καστανή κάθισε δίπλα στον Έντريان και αμέσως άρχισε να πειράζει τα νύχια της νευρικά και να δαγκώνει τα χείλια της. Φορούσε ένα φούτερ και φαρδύ παντελόνι παραλλαγής. Σταύρωσε τα πόδια της σε άλλη κατεύθυνση από τον Έντريان, χωρίς να του ρίξει ούτε ένα βλέμμα.

«Συγγνώμη που άργησα».

«Αρχιφύλακα Γκρέι, θα ήθελα να γνωρίσεις τον αρχιφύλακα Μάιλς, θα δουλέψετε μαζί για το προσεχές μέλλον».

«Αφεντικό;» διέκοψε ο Έντريان. Άραγε την έφεραν για να βεβαιωθούν ότι δε θα τα έκανε θάλασσα ξανά;

«Ξέρω ότι δεν είναι το ιδανικό, αλλά η Γκρέι μόλις μετατέ-

θηκε από το Πλίμουθ και χρειάζομαι κάποιον που να εμπιστευόμαι για να της δείξει τα κόλπα».

«Να της κάνει την νταντά εννοείτε;» Η Γκρέι συνοφρυώθηκε. Ο Έιντριαν συνειδητοποίησε ότι δεν το έκαναν για να ελέγξουν εκείνον· η Γκρέι ήταν αμυντική και εχθρική για κάποιο λόγο. Ήταν κι εκείνη στην μπούκα.

«Αχ, ωραία, δυο κατσουφιασμένοι έφηβοι, θα τα βρείτε αμέσως». Ο Μόρις πήγε προς την πόρτα. «Σας αφήνω μόνους να συστηθείτε».

Εκείνη δε γύρισε να κοιτάξει τον Έιντριαν. Έκανε πως την ενδιέφεραν οι κλασικές αφίσες της αστυνομίας στους τοίχους. Ο Έιντριαν ήξερε τι περίμενε η Γκρέι, περίμενε να μιλήσει εκείνος πρώτος. Ήταν παιχνίδι, απόπειρα χειραγώγησης. Ήταν παιδιάστικο. Το σεβόταν.

«Πρέπει να έκανες κάτι πολύ άσχημο για να 'χεις κολλήσει εδώ μαζί μου». Ο Έιντριαν γέλασε και σηκώθηκε. «Έλα, πάμε να φτιάξουμε τους κωδικούς πρόσβασής σου».

«Γιατί; Εσύ τι έκανες;» Για πρώτη φορά απ' όταν μπήκε στο δωμάτιο, τον κοίταξε και είδε το πρόσωπό της καλά καλά. Η επιδερμίδα της ήταν γεμάτη φακίδες, ξεφλούδιζε στη μύτη και στα μάγουλά της, η Γκρέι περνούσε πολλή ώρα έξω. Τα καστανοπράσινα μάτια της τα πλαισίωναν οι πιο μακριές και μαύρες βλεφαρίδες που είχε δει. Δεν υπήρχε ίχνος μακιγιάζ και δεν είχε ιδέα πόσων χρόνων ήταν, τα ρούχα της υποδήλωναν ότι ήταν ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι.

«Έχασα κάτι αποδεικτικά στοιχεία, άφησα να ξεφύγει ένας μεγάλος ντίλερ της περιοχής. Ξέρεις, ήταν μια από εκείνες τις στιγμές που καθορίζουν την καριέρα σου».

«Είσαι πάντα τόσο ευθύς;» Το πρόσωπο της Γκρέι μαλάκωσε και χαμογέλασε προκλητικά. Ο Έιντριαν υποψιαζόταν ότι ανακουφίστηκε που κι εκείνος ήταν σε δυσμένεια.

«Σίγουρα όχι. Αλλά, αν μείνουμε μαζί, θα προτιμούσα να το μάθεις από μένα, Γκρέι».

«Λογικό, μάλλον». Χαμογέλασε διστακτικά.

«Λοιπόν, εσύ τι έκανες;» Ο Έιντριαν κράτησε την πόρτα ανοιχτή, συνειδητοποιώντας αμέσως το λάθος του καθώς εκείνη έπιασε την πόρτα και του έκανε νόημα να βγει πρώτος.

«Να μη σε νοιάζει». Του έκλεισε το μάτι, και σχεδόν του φάνηκε ότι θα του έριχνε μία στον πισινό και, αν δεν έκανε λάθος, η σκέψη είχε περάσει κι από το δικό της μυαλό.

Η ταριχεύτρια

ΚΟΙΤΑΖΕ ΤΑ ΧΑΝΤΡΙΝΑ μάτια του νεκρού αιλουροειδούς. Η λαμπερή γούνα ήταν ακόμα απαλή. Καθώς χάιδεψε το πλάι της σκληρής κοιλιάς, είδε μικρά νέφη σκόνης να σηκώνονται. Έβαλε ένα κίτρινο αυτοκόλλητο στο ζώο, το κίτρινο σήμαινε «αποκατάσταση», αυτό το ζώο έπρεπε να επανέλθει στη χαμένη δόξα του, ή κάτι νεκρό να προσεγγίσει όσο περισσότερο γινόταν κάτι που κάποτε ήταν ζωντανό. Η Άμπι Λούκας δούλευε στο μουσείο Ίντεν Χάουζ Μεμόριαλ πέντε χρόνια τώρα, και ποτέ δεν είχε αποτολμήσει να βγει σε κάποιον από τους τέσσερις βασικούς εκθεσιακούς χώρους, μετά βίας μιλούσε σε άλλους από το προσωπικό και ποτέ δεν είχε επαφή με το κοινό, έμενε εδώ, στις αίθουσες αρχειοθέτησης. Τα τελευταία πέντε χρόνια δούλευε με χιλιάδες ταριχευμένα ζώα, από καγκουρό μέχρι ορνιθόρρυγχους, από κοινές κατσίκες μέχρι αυτό το εξαιρετικό δείγμα εξέλιξης, το τσίτα. Αναρωτήθηκε γιατί ποτέ κανείς δεν έμπαινε στον κόπο να ταριχεύσει αγελάδες ή πρόβατα, ίσως να ήταν πολύ βαρετά για να χαλάσεις τα λεφτά σου. Αν και η Άμπι πάντα πίστευε ότι οι αγελάδες ήταν πολύ όμορφες, με τα μεγάλα, θλιμμένα καστανά μάτια τους.

Η Άμπι κατέβηκε στο λόμπι, όπου οι επιστάτες έτρεχαν πέτρα δώθε. Το τακτοποιούσαν ξανά αφού είχε κλείσει για μια βδομάδα ώστε να το διακοσμήσουν εκ νέου. Όλο το κτίριο ανακαινιζόταν, αφότου το μουσείο κληρονόμησε ένα μεγάλο χρηματι-

κό ποσό με τον θάνατο του πρώην διευθυντή, λίγους μήνες πριν. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια προσπαθούσαν να βρουν χρηματοδότηση για να επαναφέρουν το μουσείο στην αρχική του κατάσταση. Για αρκετό καιρό, μόνο δεκατέσσερις από τις τριάντα δύο αίθουσες ήταν ανοιχτές για το κοινό, ενώ οι μικρότερες στον δεύτερο όροφο ήταν κλειστές. Το μουσείο είχε καταστραφεί από μια φωτιά πριν από είκοσι χρόνια. Τα προβληματικά ηλεκτρολογικά και ένας ελαττωματικός διακόπτης κυκλώματος είχαν προκαλέσει ζημιές τουλάχιστον στο ένα τέταρτο του κτιρίου. Καθώς οι ιδιοκτήτες δεν μπορούσαν να το φτιάξουν αμέσως, μερικές από τις αίθουσες είχαν αποκλειστεί ή χρησιμοποιούνταν ως αποθήκες μέχρι να βρουν λεφτά για να προχωρήσουν την ανακαίνιση.

Στο νεογοτθικό μουσείο, που χτίστηκε τον δέκατο όγδοο αιώνα, φιλοξενούνταν διάφορα κελτικά και ρωμαϊκά αντικείμενα που είχαν ανακαλυφθεί στην περιοχή. Επίσης φιλοξενείτο μια τεράστια συλλογή από διάφορα ζώα, κοστούμια και απολιθώματα. Ευτυχώς η ζημιά ήταν κυρίως επιφανειακή. Το νέο χρώμα στους τοίχους ήταν έντονο κόκκινο, σχεδόν ένα ζωηρό πορτοκαλί. Η Άμπι θεωρούσε ότι δεν ταίριαζε σε ένα τέτοιο μέρος, ήταν κραυγαλέο και κακόγουστο. Το κόκκινο απείχε πολύ από το μουντό γεωργιανό γκριζό, που ήταν το χρώμα σε κάθε αίθουσα απ' όταν είχε αρχίσει να δουλεύει εδώ. Τώρα κάθε αίθουσα είχε ένα διαφορετικό χρώμα, σύμφωνα με τον διακοσμητή. Φυσικά, πιο εντυπωσιακή έπρεπε να είναι η είσοδος. Δεν ήταν τόσο αυτό που θα έλεγες έντονο χρώμα όσο μια κανονική επίθεση στις αισθήσεις.

«Άμπι!» φώναξε ο κύριος Λόουστοφτ, ο διευθυντής, με ένα ξεστό χαμόγελο. Ήταν ένας ευγενικός γεράκος. Σαν παππούς, με τα στρογγυλά γυαλιά του, τα ροδοκόκκινα μάγουλά του και το πρωτότυπο παπιγιόν, πάντα την έκανε να νιώθει ζεστασιά. Ήταν έτσι από την αρχή. Όχι μόνο την είχε καλωσορίσει αλλά την είχε κάνει να νιώθει σαν στο σπίτι της. Κάθε φορά που τη

χαιρετούσε αισθανόταν λες και χαιρετούσε κάποιο αγαπημένο μέλος της οικογένειάς του. Ο κύριος Λόουστοφτ ήταν από τους λίγους στον κόσμο που την έκανε να νιώθει άνετα.

«Κύριε Λόουστοφτ, γεια σας». Χαμογέλασε, ένα ειλικρινές χαμόγελο γεμάτο ζεστασιά, στ' αλήθεια χαιρόταν που τον έβλεπε. Η παρουσία του στο μουσείο δεν ήταν τόσο συχνή απ' όταν του διέγνωναν καρκίνο. Η κληρονομιά που θα άφηνε αποχωρώντας θα ήταν ένα έτοιμο μουσείο που θα λειτουργούσε στην εντέλεια.

«Α, Άμπι. Ήλπιζα να σε βρω εδώ. Τι λες; Σου αρέσει;» Χαμογελούσε πλατιά, λάμποντας από περηφάνια.

«Καταπληκτικό». Δεν της έκανε καρδιά του πει κάτι άλλο.

«Με ρώτησαν από το πανεπιστήμιο αν θα μπορούσαμε να φιλοξενήσουμε έναν από τους διδακτορικούς φοιτητές τους για το εγγύς μέλλον, όσο θα γράφει τη διατριβή του πάνω στη διατήρηση μνημείων για ιστορικούς λόγους, ή κάτι τέτοιο. Σκέφτηκα ότι εσύ θα ήσουν η ιδανική να ασχοληθείς μαζί του».

«Εγώ;» Δεν ήξερε τι άλλο να πει. Είχε συνηθίσει να δουλεύει μόνη της, της άρεσε έτσι.

«Α, και σου 'χω και μια άλλη έκπληξη! Έλα να δεις!» Πήγε προς κάτι μεγάλο, σκεπασμένο με ένα σεντόνι, κι εκείνη τον ακολούθησε διστακτικά. Σιχαινόταν τις εκπλήξεις. Εκείνος τράβηξε το σεντόνι κι η Άμπι είδε τη μάσκα ενός Σαμουράι να της κάνει γκριμάτσα κοιτάζοντάς την από την ψηλή προθήκη του. Η άκαμπτη δερμάτινη πανοπλία του ήταν τόσο γυαλισμένη που έβλεπε το είδωλό της. «Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί το κρατούσαμε με κρυμμένο πάνω. Είναι από τα αγαπημένα μου κομμάτια».

Ένα σατανικό χαμόγελο ήταν ζωγραφισμένο στη μάσκα και μια χαίνουσα μαύρη τρύπα εκεί όπου θα έπρεπε να είναι τα μάτια. Τα δαιμονικά κόκκινα κέρατα που εξείχαν από το κράνος και υψώνονταν πάνω από το πρόσωπο ήταν εξαιρετικά αιχμηρά, απειλητικά. Είχε ξεχάσει πόσο χυδαίο ήταν το πρόσωπο του πολεμιστή. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που

τον είχε δει, πάντα έπαιρνε τον λιγότερο σύντομο δρόμο για να αποφύγει να περάσει από εκεί που βρισκόταν. Το πρόσωπο πάντα φαινόταν απάνθρωπο και ένιωθε το μαύρο του τίποτα να την καρφώνει. Συνειδητοποίησε ότι, χωρίς να το θέλει, έκανε ένα βήμα πίσω. Δεν ήθελε να πάθει κρίση πανικού, έπρεπε να απομακρυνθεί.

«Είναι τέλειο εδώ».

Έκανε ένα βήμα πίσω αναστατωμένη, παραπατώντας.

«Είσαι εντάξει, Άμπι;»

«Ναι, είμαι μια χαρά. Απλώς πρέπει να πάω στο μπάνιο».

Η Άμπι έτρεξε στις τουαλέτες για το κοινό και έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό της, προσπαθώντας να επαναφέρει τη θερμοκρασία του δέρματός της στο κανονικό. Το ένιωθε να καίει. Δεν της άρεσαν καθόλου οι εκπλήξεις.

Η Άμπι βγήκε από το μπάνιο στον άδειο διάδρομο. Η σιωπή του μουσείου ενέτεινε τη μοναξιά της, ενώ στο βάθος μετά βίας άκουγε τον αχνό ψίθυρο της ατμοσφαιρικής μουσικής σε μια μακρινή γωνία του μουσείου.

Έστριψε στη γωνία και έπεσε πάνω στον φύλακα.

«Πολλή δουλειά σήμερα;» Ο Σέιν Κόρντεν τής έφραζε τον δρόμο. Τα ανοιχτά ξανθά μαλλιά του κολλούσαν στο μέτωπό του, που γυάλιζε.

«Ναι». Προσπάθησε να κάνει μια μανούβρα γύρω του για να τον παρακάψει, αλλά εκείνος στάθηκε ξανά μπροστά της. Έπαιζε τέτοια παιχνίδια ξεκάθαρα επειδή καταλάβαινε ότι την ενοχλούσε. «Συγγνώμη, πρέπει να βοηθήσω στις ετοιμασίες για να ανοίξουμε ξανά. Έχουμε μόνο δυο μήνες μπροστά μας. Εσύ δεν έχεις κάτι να κάνεις;»

«Δε σε ενοχλεί; Που πιάνεις πεθαμένα πράγματα όλη μέρα;» Δάγκωσε το κάτω χείλος του αργά και κοίταξε το στόμα της.

«Μπα». Προσπάθησε ξανά να τον προσπεράσει αλλά αυτή τη φορά ο Σέιν πλησίασε ακόμα πιο πολύ. Μύριζε το τσιγάρο και το αλκοόλ στην ανάσα του καθώς στεκόταν σχεδόν σε από-

σταση αναπνοής. Ένα παιχνίδι είναι, δεν ξέρει τίποτα, επαναλάμβανε στον εαυτό της ξανά και ξανά. Έπρεπε να διαλέξει αν θα τον κοίταζε στα μάτια ή αν θα κοίταζε αλλού, χαμηλά, στο δάπεδο. Ήθελε να κάνει το δεύτερο, αλλά αυτό ήθελε εκείνος. Έτσι, τον κοίταξε στα μάτια, ελπίζοντας να μην μπορούσε να δει ο Σείν το σκοτάδι που κρυβόταν στα δικά της. Ήξερε ότι απλώς ήθελε να την κάνει να νιώσει άβολα. Να ασκήσει την ελαχιστη εξουσία που είχε σ' αυτό τον κόσμο πάνω σε κάποια που ήξερε ότι μπορούσε να επηρεάσει. Του άρεσε να παίζει αυτό το παιχνίδι με ένα άτομο που αναστατωνόταν εύκολα.

Το βλέμμα του κατέβηκε στο στήθος της, τρύπωσε κάτω από τη λαδί μπλούζα. Προσπάθησε να μην ανασαίνει βαριά, καθώς δεν ήθελε να του δώσει περισσότερες αφορμές. Ένωθε τα πνευμόνια της να σφίγγονται και ήθελε απεγνωσμένα να ρουφήξει περισσότερο αέρα. Προτιμούσε να λιποθυμήσει παρά να του δώσει την ικανοποίηση. Εκείνος όμως έκανε πίσω, με το βλέμμα στυλωμένο ακόμα στο σώμα της.

«Καλή σου μέρα τότε». Χαμογέλασε, κρατώντας σταθερά το κλομπ του, ενώ χάιδευε με το δάχτυλό του κυκλικά την κορυφή του. Εκείνη εξέπνευσε αργά, όσο πιο αφανώς μπορούσε. Ήταν σιχαμένος, αλλά τουλάχιστον ειλικρινής. Πριν προλάβει καν να γεμίσει ξανά τα πνευμόνια της, είχε γίνει άφαντος. Έτρεξε στη σκοτεινή γωνιά της ξανά. Αρκετές κοινωνικές επαφές είχε για ένα πρωί.

Το μεσημέρι η Άμπι πήγε στο εστιατόριο του μουσείου, όπως πάντα, για να πάρει το φαγητό της, το οποίο έτρωγε στο ίδιο τραπέζι κάθε μέρα. Η ρουτίνα ήταν τα πάντα για εκείνη, ακόμα και η καφέ κοτλέ φούστα που φορούσε στο τέλος κάθε εβδομάδας. Δε χρειάζονταν πολλά για να πυροδοτήσουν το άγχος της. Ευτυχώς αυτό εδώ το μουσείο δεν ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές ή πολύβουο, αν οι άνθρωποι ένιωθαν περιέργεια για κάτι στις μέρες μας το έψαχναν στο ίντερνετ, και αυτό βόλευε την Άμπι μια χαρά. Σήμερα έφαγε σάντουιτς με τόνο· η Παρασκευή ήταν μέ-

ρα ψαριού στο μουσείο. Ο κύριος Λόουστοφτ επέμενε σε αυτή την επιστροφή σε μια πιο θρησκευτική εποχή, όταν οι άνθρωποι είχαν αξίες.

Η Άμπι αγαπούσε πραγματικά τη δουλειά της, δεν μπορούσε να φανταστεί να κάνει κάτι άλλο. Της άρεσε η άνεση που ένιωθε δουλεύοντας με τους ίδιους ανθρώπους κάθε μέρα, καλούς ανθρώπους. Με εξαίρεση τον Σέιν, ήταν κατά βάση σοβαροί άνθρωποι. Στην Άμπι άρεσε και το ότι μπορούσε να περνάει τις περισσότερες μέρες μόνη της, με μόνη συντροφιά πεθαμένα πλάσματα.

«Είναι πιασμένη αυτή η καρέκλα;»

Η Άμπι σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε τον ξένο με το στόμα γεμάτο φαγητό. Το μάσησε γρήγορα για να απαντήσει. Το εστιατόριο ήταν άδειο και δεν μπορούσε να πει ότι ήταν πιασμένη. Ήθελε απλώς την καρέκλα; Θα καθόταν μαζί της;

«Όχι», κατόρθωσε να πει τελικά.

Εκείνος άφησε τον δίσκο του μπροστά στον δικό της και κάθισε χαμογελώντας. Έβγαλε το παλτό του, το κρέμασε στην πλάτη της καρέκλας και βολεύτηκε. Ήταν ένας νεαρός, αδύνατος άντρας, με μαύρα, ανάλαφρα μαλλιά. Αν και σίγουρα μεγαλύτερός της, δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς την ηλικία του. Φαινόταν εκκεντρικός, διαφορετικός. Το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό πάνω του ήταν τα μάτια του, ψυχρά και γκριζα σαν γυαλί. Η Άμπι αναγκάστηκε να πειστεί ώστε να μην καρφώσει το βλέμμα της πάνω του.

«Με λένε Πάρκερ, Πάρκερ Γουέστ». Έτεινε το χέρι του προς το μέρος της πάνω από το τραπέζι. Εκείνη έτριψε την παλάμη της στη φούστα της για να διώξει τυχόν ίχνη μαγιονέζας με τόνο και του έδωσε το χέρι της.

«Γεια. Είσαι η Αμπιγκέιλ Λούκας;» Χαμογέλασε ξανά, καθώς εκείνη δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή της – πώς ήξερε το όνομά της;

«Ποιος...»

«Α, δε σου το είπαν; Θα σε βοηθάω με την αρχειοθέτηση. Έχω μεταπτυχιακό στη ζωοαρχαιολογία και κάνω το διδακτορικό μου», είπε σχεδόν αμήχανα.

«Α, ναι, το ανέφερε ο κύριος Λόουστοφτ. Δεν είχε καταλάβει ότι θα ερχόσουν σήμερα».

Είχε ήδη τελειώσει την Αυστραλασία και τη Νότια Αμερική μόνη της, καταχωρίζοντας κάθε ζώο, σημειώνοντας την περιοχή του και τη θέση του στην τροφική αλυσίδα. Μέχρι τώρα μόνο αυτή είχε την εξουσία να αποφασίζει για τη μοίρα αυτών των πλασμάτων. Μπορούσε να μαρκάρει οποιοδήποτε ζώο για αποκατάσταση ή για καταστροφή. Όποτε ήταν δυνατόν, έσωζε τα ζώα, αν και της φαινόταν μάταιο – μέχρι τώρα είχε καταδικάσει πάνω από διακόσια ζώα στον αποτεφρωτήρα, την τελευταία τους κατοικία. Οι χειρότερες περιπτώσεις βρισκόνταν στη βορειοανατολική γωνία του κτιρίου, όπου υπήρξε μια διαρροή στην οροφή την οποία δεν είχαν προσέξει για πολύ καιρό. Από εκεί να δεν είχε μπορέσει να διασώσει κανένα, η μούχλα και η σαπίλα τα είχαν ποτίσει τόσο πολύ που η συμφωνία επισφραγίστηκε. Δεν ήταν σίγουρη ότι εμπιστευόταν σε έναν ξένο μια τέτοια ευθύνη.

«Απλώς είπε ότι ίσως χρειαζόσουν λίγη βοήθεια. Το μουσείο αυτό έχει πλήθος ειδών και υποειδών. Είναι πολλά για να τα ολοκληρώσει ένα άτομο σε... δυο μήνες;»

«Τα καταφέρνω», είπε σαν να δικαιολογούνταν, ενώ από μέσα της επέπληττε τον εαυτό της γι' αυτό.

«Α, κανείς δεν είπε ότι δεν τα καταφέρνεις. Για να είμαι ειλικρινής, προσφέρθηκα εθελοντικά. Δε με πληρώνει κανείς. Βλέπεις, κάνω μια εργασία για το διδακτορικό μου, μη σε κουράζω με λεπτομέρειες, αλλά θα μου έκανες τεράστια χάρη αν με άφηνες να σε ακολουθώ. Ίσως μπορώ να σου προσφέρω τις γνώσεις μου στην ταυτοποίηση, προφανώς εσύ θα κάνεις τις αποκαταστάσεις».

«Αν νομίζεις...»

«Η τελική απόφαση είναι δική σου, η μοίρα μου είναι στα χέρια σου».

Το βλέμμα του ήταν ελαφρά ικετευτικό αλλά και σκανταλιάρικο, ήθελε να του χαμογελάσει, δε θα το έκανε όμως επειδή δεν ήταν του σπιλ της. Ήξερε ότι οι άνθρωποι είναι σπάνια αυτό που δείχνουν. Υπάρχει πάντα ένα ψέμα, μια μάσκα.

«Γεια σου, Πάρκερ, μπορείς να με φωνάζεις Άμπι», είπε έπειτα από μια παύση. Θα έπρεπε απλώς να το αντιμετωπίσει.

«Χάρηκα, Άμπι». Χαμογέλασε αμυδρά. Η προσμονή του ήταν εμφανής καθώς ορμούσε στο γεύμα του, έτοιμος να ξεκινήσει, ανυπομονώντας να γνωρίσει τα νεκρά φιλαράκια της.

Σκέφτηκε όλα τα ζώα με τα οποία είχε ήδη καταφέρει να τα βγάλει πέρα μόνη και αποφάσισε πως ίσως να μην ήταν και το τέλος του κόσμου. Δε σήμαινε ότι ο κύριος Λόουστοφτ δεν την εμπιστευόταν, σήμαινε απλώς ότι μπορούσε να το κάνει με την ησυχία της και να μην ανησυχεί και τόσο για προθεσμίες που έβαζε η ίδια στον εαυτό της. Η πιο δύσκολη απόφαση που είχε πάρει μόνη της μέχρι στιγμής ήταν για ένα μικρό πλάσμα του οποίου οι αριθμοί ταυτοποίησης είχαν καταστραφεί από το νερό και την υγρασία. Δεν είχε αναγνωρίσει το ζώο και δεν μπόρεσε να το βρει σε καμία εγκυκλοπαίδεια. Ίσως να το είχαν αποθηκεύσει στο λάθος μέρος, αλλά δεν μπορούσε να τη σώσει – ήξερε ότι το πλάσμα ήταν θηλυκό, οι θηλές της ήταν ακόμα διογκωμένες από πρόσφατη μητρότητα. Η Άμπι αναρωτήθηκε τι είχε συμβεί σε αυτό το ζωάκι. Τα μάγουλά του τα είχαν καταφάει οι τερμίτες αλλά τα μαύρα μάτια του ήταν πολύ ήρεμα. Μόλις έβαλε το δάχτυλό της στη μικρή τρύπα από σφαίρα στο στήθος του, μια αράχνη είχε βγει έξω και η Άμπι πέταξε το ζώο κάτω σοκαρισμένη, διαλύοντας ό,τι είχε απομείνει από το πρόσωπό του. Η Άμπι δεν μπορούσε να σταματήσει να κλαίει καθώς έβαζε το κόκκινο αυτοκόλλητο στο μικρόσωμο ζώο, ενώ αναρωτιόταν αν τα παιδιά αυτής της μάνας θα είχαν την ίδια μοίρα ή αν τα είχαν καταφέρει τουλάχιστον για λίγο. Αναρωτήθηκε αν

είχαν την ευκαιρία να κάνουν δικά τους παιδιά· της άρεσε η σκέψη ότι έτσι είχε συμβεί.

Όταν οδήγησε τον Πάρκερ στον όροφο όπου φυλάσσονταν όλα τα ασιατικά ζώα, είδε πόσο ενθουσιασμένος ήταν, καθώς κοίταζε καθηλωμένος, με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά, σαν παιδί στην πρώτη του βόλτα σε παιχνιδάδικο, χωρίς να ξέρει από πού να αρχίσει, μην ξέροντας τι να σπάσει πρώτο.

«Ακολούθησέ με». Τον οδήγησε στην άλλη άκρη της αίθουσας και η φωνή της αντηχούσε όπως τα βήματά της όταν τα παπούτσια της χτυπούσαν στα γυαλισμένα ξύλινα πατώματα. Η αίθουσα φωτιζόταν από μια διπλή σειρά πράσινα ναλότουβλα, βαλμένα πάνω από το σημείο όπου βρίσκονταν παλιά τα παράθυρα, πολύ πριν τα χτίσουν για να χωρέσουν τα μεγάλα μεταλλικά ράφια τα οποία είχαν εγκαταστήσει μετά τη φωτιά· το μέταλλο δεν καιγόταν όπως το ξύλο. Όλα μέσα στο δωμάτιο είχαν πάρει μια απόχρωση ανοιχτού πράσινου σαν να ήταν βουτηγμένα σε ένα σαπρόεξ πράσινο λικέρ, γλυκό σαν μέλι. Άκουγε τη μουσική από τη διπλανή αίθουσα να περνάει μέσα από τους μεταλλικούς αεραγωγούς που βρίσκονταν πάνω από το δρύινο σοβατεπί. Ήταν η ίδια μουσική που έπαιζε κάθε μέρα απ' όταν είχε ξεκινήσει. Δεν ήξερε πώς την έλεγαν αλλά ήταν κλασική, μερικές φορές η μελωδία στριφογυρνούσε στο μυαλό της καθώς προσπαθούσε να κοιμηθεί το βράδυ. Κοίταξε τον Πάρκερ, είδε ότι προσπαθούσε να τα απορροφήσει όλα, κοίταζε παντού, αναφωνώντας πού και πού για κάτι που είχε δει.

«Απίστευτο», μουρμούριζε.

Η Άμπι είχε την εντύπωση ότι δεν ήθελε να το πει μεγάλωφωνα. Συνήθως, όταν οι άνθρωποι μάθαιναν τι δουλειά έκανε η Άμπι, έκαναν μια γκριμάτσα και λέγανε κάτι του στυλ: «Α, ωραία» με τη χειρότερη μίμηση ειλικρινούς φωνής που μπορούσαν να πετύχουν. Η ιδέα του να ταριχεύεις ψόφια ζώα τούς ήταν

απολύτως αποκρουστική, αν και έχαναν τελείως την ουσία. Η αντίδραση του Πάρκερ αποτελούσε μια ευχάριστη αλλαγή. Η Άμπι ήταν περήφανη για τη δουλειά της· ήταν το μόνο που είχε.

«Βασικά, λειτουργούμε με κάτι παρόμοιο με το δεκαδικό σύστημα ταξινόμησης Dewey, έτσι τα πρώτα δύο νούμερα αντιστοιχούν στην ήπειρο, έπειτα τα άλλα τρία στο είδος, και ακολουθεί...»

«Ναι, ξέρω πώς λειτουργεί».

«Οκέι, συγγνώμη».

«Όχι, δεν ήθελα να φανώ αγενής, σε παρακαλώ, αγνόησε... τον χαρακτήρα μου, μερικές φορές γίνομαι λίγο... Συγγνώμη. Ευχαριστώ που αφιερώνεις χρόνο να μου εξηγήσεις. Συνέχισε». Προσπαθούσε να βρει τις λέξεις. Αυτή τη φορά η Άμπι δεν κρατήθηκε και χαμογέλασε ανεπαίσθητα.

«Πρέπει να σημειώνεις τα ζώα δίπλα στα νούμερα σε αυτό τον κατάλογο και μετά να σημειώνεις αν πρέπει να τα κρατήσουμε ή όχι. Αν κάποιος μπορεί να αποκατασταθεί, θέλει κίτρινο αυτοκόλλητο, και ό,τι δεν μπορεί να σωθεί κόκκινο». Του έδωσε τα αυτοκόλλητα.

«Δεν υπάρχει κάτι που να μην μπορεί να σωθεί», είπε σκεπτικός καθώς κοίταζε τα χρωματιστά χαρτιά στα χέρια του, με το βλέμμα του καρφωμένο στο κενό. Η Άμπι περιεργάστηκε το πρόσωπό του για μια στιγμή, μην μπορώντας να κοιτάξει αλλού. Το δέρμα του ήταν τόσο χλομό και τα μαύρα του μαλλιά έκαναν μεγάλη αντίθεση. Οι απαλές μπούκλες απάλυναν τογωνιώδες πρόσωπό του.

Εκείνος σήκωσε γρήγορα το βλέμμα, παίρνοντας μια ανάσα, σάμπως για μια στιγμή να είχε ξεχάσει ότι δεν ήταν μόνος.

Η Άμπι παρακολούθουσε τον Πάρκερ να δουλεύει. Από την ώρα που έπιασε δουλειά δεν της είχε πει κουβέντα. Πού και πού τον άκουγε να μουρμουρίζει αλλά βασικά δεν είχε διαφορά από το να δουλεύει μόνη της. Η σιωπή δεν ήταν τεταμένη ή αμήχανη, ήταν απλώς σιωπή, κάτι με το οποίο και οι δύο προφανώς

ένιωθαν άνετα. Πού και πού έβγαζε ένα φθαρμένο δερμάτινο σημειωματάριο και σημείωνε κάτι, κι ύστερα το ξανάβαζε στην εσωτερική τσέπη του. Αναρωτιόταν τι έγγραφε, τι να πραγματευόταν η εργασία του.

Η μέρα κόντευε να τελειώσει, το φυσικό φως που έμπαινε από τα ψηλά παράθυρα με σταθερό τζάμι γινόταν μια πορτοκαλί λάμψη καθώς πλησίαζε το ηλιοβασίλεμα.

«Πάρκερ!» φώναξε η Άμπι για τέταρτη φορά, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του ενώ εκείνος έγγραφε μανιωδώς στο σημειωματάριό του, απορροφημένος. Σήκωσε το βλέμμα ξαφνιασμένος, σχεδόν τρομαγμένος, κι ύστερα το πρόσωπό του μαλάκωσε και χαμογέλασε σαν να είχε μόλις ξυπνήσει από εφιάλτη και να τον είχαν επαναφέρει στην πραγματικότητα.

«Τι ώρα είναι;» Σήκωσε το βλέμμα στα παράθυρα, σχεδόν έκπληκτος που είδε το ζεστό φως της δύσης, το οποίο τους είχε πλησιάσει ύπουλα.

«Είναι εφτά το απόγευμα τώρα, συνήθως δε δουλεύω μέχρι τόσο αργά αλλά κάναμε μεγάλη πρόοδο, βοήθησες πολύ».

«Πο πο! Εφτά! Πρέπει να πάω σπίτι».

«Συγγνώμη, έπρεπε να το σκεφτώ, η γυναίκα σου θα ανησυχεί».

«Ναι, η Σάλι θα ανησυχεί... και μάλλον θα θέλει τάισμα και βόλτα». Χαμογέλασε βλέποντας τη σαστισμένη και ελαφρώς αμήχανη έκφραση της Άμπι. «Το σκυλί μου είναι».

Η Άμπι κοκκίνισε, ελπίζοντας να μη νόμισε ότι τον ψάρευε, δεν τον ψάρευε, δε θα το έκανε ποτέ. Για κάποιο λόγο ήξερε ότι η σκέψη δεν του πέρασε καν από το μυαλό.

Από τη στιγμή που έφυγε ο Πάρκερ, το μουσείο ερήμωσε. Καθώς έφευγε, η Άμπι πέρασε μπροστά από την υποδοχή. Ο σαμουράι στεκόταν πανέτοιμος μέσα στη γυάλινη προθήκη του δίπλα στην είσοδο. Ανατρίχιασε ολόκληρη καθώς αφέθηκε να τον

κοιτάξει κανονικά σε αυτό το φως. Ήταν ακίνητος, δεν μπορούσε να κάνει κακό σε αυτή ή σε κάποιον άλλο, αλλά και πάλι ένιωθε το βλέμμα του στυλωμένο πάνω της, το χέρι του στο σπαθί κατάνα.

«Ακόμα εδώ;»

Γύρισε και είδε τον Σέιν ακριβώς πίσω της, φορούσε μόνο ένα άσπρο φανελάκι, η ανθολογία της ζωής του εκτίθονταν με τη μορφή τατουάζ. Ήταν τράμπαλ σχέδια και αγκαθωτά τριαντάφυλλα, μια κλισέ γκάμα. Τέντωσε τους μυς του καθώς έβαλε το πουνκάμισό του, δεν ήταν σίγουρη τι προσπαθούσε να πετύχει, προσπαθούσε να την τρομάξει; Αν και ήταν μόνη, δεν τον φοβόταν.

«Φεύγω τώρα». Πήγε προς την πόρτα.

«Σε είδα με εκείνο τον παράξενο, τον καινούργιο». Ο Σέιν χαμογέλασε και την πλησίασε κουμπώνοντας το πουνκάμισό του. «Δεν είναι για τα δόντια σου. Το ξέρεις, έτσι;»

Η Άμπι έβαλε το χέρι της στην τσάντα της. Δεν ήθελε πολύ να γλιστρήσει τα δάχτυλά της στο εσωτερικό της. Τα εργαλεία της ήταν εκεί μέσα, μαζί με το αξιόπιστο νυστέρι της. Ο Σέιν δε θα ένιωθε καν τη λεπίδα να βυθίζεται στο δέρμα του, το ασάβι ήταν τόσο αιχμηρό που θα το καταλάβαινε μόνο όταν θα έβλεπε το αίμα και θα έπιανε σφιχτά τον λαιμό του, προσπαθώντας απεγνωσμένα να εμποδίσει τη ζωή του να κυλήσει ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ήξερε πού να τον κόψει ώστε να γίνει γρήγορα, ήξερε να χειρίζεται νυστέρι. Αναρωτήθηκε αν το αίμα που θα πεταγόταν θα φαινόταν πάνω σε αυτούς τους φρικτούς κόκκινους τοίχους. Τράβηξε το χέρι της και έπιασε το χερούλι της εξώπορτας.

«Μην ξεχάσεις να κλειδώσεις», είπε καθώς βγήκε έξω, με την καρδιά της να βροντάει. Κοίταξε τα σκαλοπάτια του μουσείου και είδε τον Πάρκερ να στέκεται εκεί, να περιμένει. «Νόμιζα ότι πήγες σπίτι».

«Σκέφτηκα ότι ήσουν μόνη στο μουσείο με τον Σέιν και μου φαίνεται ότι δεν τον συμπαθείς πολύ».

«Πού το ξέρεις;» είπε η Άμπι καθώς κατέβηκε τα σκαλοπάτια προς το μέρος του. Δεν της άρεσε να ξέρει κάποιος τι μπορούσε να σκέφτεται ή να νιώθει. Το ότι αυτά τα πράγματα μπορούσαν να είναι φανερά με οποιονδήποτε τρόπο την έκανε να νιώθει εκτεθειμένη.

«Απλώς κάτι τέτοια τα προσέχω», είπε εκείνος σιγανά κι ύστερα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Σκέφτηκα πως ίσως να μπορούσα να σε συνοδεύσω σπίτι, έχει σχεδόν σκοτεινιάσει». Ανασκουμπώθηκε αμήχανος.

«Και το σκυλί σου;» Η Άμπι κοίταξε πίσω στο μουσείο και είδε ότι ο Σέιν έβγαине έξω βιαστικά, είδε τα μάτια του να ψάχνουν μέχρι που συνάντησαν τα δικά της, και φωτίστηκαν λιγάκι, προτού το βλέμμα του μετατοπιστεί ελαφρώς και δει τον Πάρκερ δίπλα της. Η απογοήτευση του Σέιν ήταν εμφανής, καθώς το λοξό, ειρωνικό του χαμόγελο έδωσε τη θέση του σε ένα κατσούφιασμα.

«Θα το ξεπεράσει, έχουμε συμφωνία αμοιβαίας κατανόησης». Χαμογέλασε και ακολούθησε την Άμπι, εκείνη γύρισε και είδε τον Σέιν να φεύγει προς την άλλη κατεύθυνση ενώ ο Πάρκερ δεν αντιλήφθηκε καν την παρουσία του.

Τις επόμενες εβδομάδες η Άμπι και ο Πάρκερ δούλευαν σιωπηλοί. Ο ενθουσιασμός του για τη δουλειά ήταν αμείωτος, κάθε μέρα ερχόταν νωρίς, πανέτοιμος να ξεκινήσει, δούλευε κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού, ενώ στο τέλος της ημέρας την περίμενε έξω για να την πάει σπίτι. Ποτέ δεν την απασχολούσε με ανόητες ερωτήσεις ή ανούσια ψιλοκουβέντα, τον περισσότερο καιρό ο Πάρκερ ήταν χαμένος στον κόσμο του. Ενώ δούλευε, έβγαζε συχνά το μικρό μαύρο σημειωματάριό του. Μερικές φορές τον παρατηρούσε και χαμογελούσε καθώς προσπαθούσε να γράψει τις λέξεις στη σελίδα, αρκετά γρήγορα μες στον ενθουσιασμό του.

«Γιατί εδώ λοιπόν; Υπάρχουν πολλά άλλα μουσεία που έχουν μεγάλα αρχεία σαν αυτό, και ακόμα και πιο μεγάλα», είπε τελικά σπάζοντας τη σιωπή μια μέρα, την ώρα που υποτίθεται ότι θα έτρωγαν μεσημεριανό. Είχε αρχίσει να φέρνει τα σάντουιτς της στη σκονισμένη παλιά αποθήκη, νιώθοντας ένοχη σε περίπτωση που πήγαινε στο εστιατόριο και τον άφηνε να κάθεται μόνος του εκεί.

«Όταν ήμουν μικρός, οι γονείς μου με έφερναν σε αυτό το μουσείο. Πέρασα πολύ καιρό εδώ. Μου άρεσαν όλες οι αναπαράστάσεις της ρωμαϊκής κυριαρχίας και τα αντικείμενα και τα κειμήλια που βρέθηκαν στην περιοχή, αλλά τίποτε από αυτά δε σε βάζει σε σκέψεις όπως τα ζωάκια. Καθόμουν και κοίταζα τα διοράματα και ένιωθα τελείως χαμένος μέσα τους. Υπήρχε ένα παγκάκι απέναντι από την έκθεση της αφρικανικής ερήμου όπου ένα λιοντάρι είχε βυθίσει τα δόντια του σε έναν βούβαλο. Φανταζόμουν ότι ήμουν ο κυνηγός ή το θήραμα, πώς θα ήταν να είσαι το ένα ή το άλλο, ή αν ήταν δυνατόν να νιώσεις πώς είναι να είσαι και τα δύο». Κατάπιε και έκλεισε τα μάτια του, μια σκέψη που δεν μπορούσε να αποδιώξει. Πήρε βαθιά ανάσα και ξανάρχισε, χαμογελώντας βεβιασμένα. «Εδώ άρχισαν όλα για μένα, εδώ αποφάσισα τι ήθελα να κάνω στη ζωή μου, ήταν μια στιγμή τύπου “εύρηκα”, έτσι αυτό το μέρος πάντα είχε ξεχωριστή θέση στην καρδιά μου». Ο τόνος του ήταν νοσταλγικός. Η Άμπι έβλεπε σχεδόν τις αναμνήσεις και την ευχαρίστηση που του προκαλούσαν, κι ύστερα διέκρινε κάτι άλλο, μια φευγαλέα θλίψη, μια λιγότερο ευχάριστη ανάμνηση ίσως.

«Εγώ πάντα ήθελα να γίνω κτηνίατρος, αλλά παράτησα το πανεπιστήμιο και να με». Δάγκωσε μια μπουκιά από το σάντουιτς, μη θέλοντας να συνεχίσει, μήπως και πει κάτι που θα το μετάνιωνε.

Η απλότητά του τη μαγνήτιζε, είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που κάποιος τη συνάρπαζε τόσο, ο Πάρκερ έμοιαζε παιδί με τη ζωηρή κίνηση και ομιλία του, ωστόσο, πού

και πού, όπως και τώρα, διέκρινε μια μελαγχολία πάνω του, κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει αλλά τόσο αξιολάτρευτο που ήθελε μόνο να του πει ότι όλα θα πήγαιναν καλά, ψέμα σίγουρα, αλλά ήξερε ότι χρειαζόταν παρηγοριά, απλώς δε γνώριζε για τι πράγμα. Την έκανε να νιώθει άνετα και τον εμπιστευόταν, παρόλο που δεν τον ήξερε πολύ. Δεν έμοιαζε με κανέναν που να είχε γνωρίσει, αν και είχε περάσει καιρός από την τελευταία φορά που είχε κάνει μια νέα γνωριμία.

«Τι είναι;» τη ρώτησε και εκείνη συνειδητοποίησε ότι είχε στυλώσει το βλέμμα της πάνω του, κοκκίνισε και απέστρεψε το βλέμμα.

«Λυπάμαι, δεν έχω συνηθίσει να δουλεύω με κόσμο, συνηθώς είμαι μόνη εδώ πάνω, δεν είχα πρόθεση να φανώ αδιάκριτη».

Ο Πάρκερ δεν είπε τίποτα, χαμογέλασε μόνο, ένα καθησυχαστικό χαμόγελο. Δεν το συνέχισε αλλά ήταν ήδη πολύ αργά – η Άμπι ένιωθε τα μάγουλά της να καίνε.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε χωρίς κουβέντα, χωρίς κάτι το αξιοσημείωτο, και ο Πάρκερ έφυγε στις πέντε ακριβώς. Αναρωτήθηκε αν τον είχε προσβάλει με την ερώτησή της, αν το παρελθόν ήταν κάτι που δεν ήθελε να θυμάται. Δεν ήταν μαθημένη στην επαφή με ανθρώπους, και ιδίως με άντρες. Όταν τελικά ήρθε η ώρα να φύγει, ο Πάρκερ την περίμενε γερμένος στον φανοστάτη, συνοφρυωμένος, συγκεντρωμένος στο σημειωματάριο στα χέρια του. Όταν σήκωσε το βλέμμα και την είδε, η ένταση χάθηκε από το πρόσωπό του και τη θέση της πήρε ένα απόλυτα ειλικρινές χαμόγελο. Για μια στιγμή ένωσε ξεχωριστή. Μάλλον είχε καιρό να νιώσει έτσι. Αν έπρεπε να το προσδιορίσει, θα έλεγε ότι είχαν περάσει πέντε χρόνια. Πέντε χρόνια από τότε που εγκατέλειψε το πανεπιστήμιο, πέντε χρόνια από τότε που αναγκάστηκε να ξεκινήσει τη ζωή της από την αρχή.

Η πρωτοετής Τότε

Η ΣΙΓΑΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ακουγόταν μετά βίας από το ραδιόφωνο, αλλά ήταν αρκετή ώστε να διαλύσει οποιονδήποτε φόβο μοναξιάς που ίσως να είχε η Άμπι.

Το φως από τη λάμπα του δρόμου τρύπωνε μέσα από το παράθυρο και φωτίζε το δωμάτιο, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατον να χαλαρώσει. Η Άμπι δεν ήταν και πολύ του ύπνου έτσι κι αλλιώς, κι αυτό ήταν κρίμα, γιατί δεν είχε κοινωνική ζωή.

Κοίταξε απέναντι, το κρεβάτι της συγκατοίκου της, της Ντάνι, ήταν άδειο και στρωμένο· η κατάρρα της όμορφης. Το κρεβάτι της Ντάνι ήταν ένα βαθύ μοβ και χρυσό, με ινδικά σάρι να κρέμονται από το ταβάνι. Ακόμα και οι ζωνηρές αφίσες της Ντανιέλ ήταν κορνιζαρισμένες και κρεμασμένες με ακρίβεια, όχι σαν τις αφίσες από συναυλίες με τις τσαλακωμένες γωνίες που κρέμονταν στην πλευρά του δωματίου της Άμπι.

Η Ντάνι άνοιξε διάπλατα την πόρτα και στρογγυλοκάθισε στο κρεβάτι με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό της ενώ έβγαζε τις γόβες της.

«Γνώρισα τον άντρα που θα παντρευτώ».

Η Άμπι ανακάθισε. Όταν η Άμπι είχε πρωτοδεί την Ντανιέλ, είχε τραβήξει ασυνείδητα το πουλόβερ της προς τα κάτω, φροντίζοντας να καλύπτει όσο περισσότερα γινόταν. Εκείνη τη στιγμή η Άμπι συνειδητοποίησε τον ρόλο της για την υπόλοιπη ακα-

δημαϊκή χρονιά – η παράξενη που έμενε με το σέξι κορίτσι. Το πράγμα γινόταν ακόμα χειρότερο καθώς η Ντάνι ήταν ο πιο καλός άνθρωπος που είχε γνωρίσει η Άμπι, μάλλον επειδή δεν είχε ανασφάλειες και λόγο να νιώθει ότι απειλείται από κανέναν. Έγιναν καλές φίλες στο άψε σβήσε.

«Τον λένε Κρίστιαν, είναι κούκλος, τον γνώρισα μόλις στο Bar 42».

«Ο Κρίστιαν Τέιλορ;» Η Άμπι ήξερε ποιος ήταν, φυσικά ήξερε, όλα τα κορίτσια στο πανεπιστήμιο ήξεραν ποιος ήταν.

«Μμμ, μου έδωσε το τηλέφωνό του και θα βγούμε αυτή τη βδομάδα κάποια στιγμή», τσίριξε η Ντανιέλ.

Ο Κρίστιαν ήταν το απόλυτο αγόρι του πανεπιστημίου, αυτός που ήθελαν όλες, το τρόπαιο, το έπαθλο. Ήταν ο λόγος να φοράς κοντή φούστα και το κίνητρο να φτιάχνεις όμορφα τα μαλλιά σου. Έμπαινε χωρίς να πληρώσει σε όλα τα κουλ μπαρ, οι σερβιτόρες τού έδιναν στα κρυφά δωρεάν ποτά και οι υπεύθυνοι έκαναν τα στραβά μάτια, ξέροντας πως όπου πήγαινε εκείνος ακολουθούσαν και οι άλλοι. Η Άμπι ήταν σχεδόν σίγουρη ότι η Ντανιέλ είχε στηθεί έτσι που δε γινόταν να μην την προσέξει, είχε φροντίσει να πέσουν κατά λάθος ο ένας πάνω στον άλλο. Η Ντάνι είχε μόλις ανέβει ένα σκαλί στην κοινωνική κλίμακα.

Όταν η Άμπι ξύπνησε το επόμενο πρωί, η Ντανιέλ ήταν στο ντους. Η Άμπι κοίταξε το ρολόι, είχε αργήσει. Πετάχτηκε από το κρεβάτι και φόρεσε τα χθεσινά ρούχα, που ήταν ακόμα κουβάρι στο κομοδίνο της. Η Άμπι έτρεχε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με την Ντανιέλ ψάχνοντας σαν την τρελή να βρει την αριστερή αρβύλα της.

«Γεια». Η Άμπι γύρισε και είδε τον Κρίστιαν στο κατώφλι. Κοκάλωσε και η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά. Δεν είχε ξαναδεί τόσο γοητευτικό άντρα, ήταν είκοσι χρόνων και οι σκούρες ξανθές μπούκλες του έφταναν ως τους ώμους του, σαν να πλαισίωναν το τέλειο πρόσωπό του. Της ξυπνούσε ένα αίσθη-

μα σεξουαλικότητας που δεν είχε ξαναανιώσει – καθαρή επιθυμία. Και μόνο που τον κοίταζε, της έτρεχαν τα σάλια. Ο φίλος του ο Τζέιμι περιφερόταν πίσω του όλο νευρικότητα, συνειδητοποιώντας ότι ωχριούσε μπροστά του, εμφανώς διχασμένος ανάμεσα στη ζήλια και στη λατρεία.

«Γεια», κατάφερε τελικά να προφέρει η Άμπι. «Η Ντάνι είναι στο ντους».

«Εσύ πρέπει να είσαι η Άμπι». Έγειρε μπροστά και της έδωσε το χέρι του, με ένα χαμόγελο που της έκοψε τα γόνατα. Ακόμα και άνθρωποι που θεωρούσε κολλητούς της δυσκολεύονταν να θυμηθούν το όνομα της Άμπι.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε η Ντάνι, με το άψογα μαυρισμένο δέρμα της να λάμπει ακόμα από το ζεστό ντους, τα μαλλιά της βρεγμένα.

«Α, γεια. Δεν περίμενα να σε δω τόσο σύντομα», είπε χασκογελώντας.

Η Άμπι δεν ήξερε αυτή την πλευρά της Ντανιέλ, συνήθως της άρεσε να έχει εκείνη τον έλεγχο της κατάστασης αλλά αυτή τη φορά τον άφηνε να είναι εκείνος ο άντρας ενώ η ίδια έπαιζε τη χαζοβιόλα ξανθιά. Ο Τζέιμι αρνήθηκε καν να προσέξει ότι η Άμπι ήταν εκεί αλλά κοίταζε την Ντανιέλ σαν μια θεά που δεν μπορούσε να αγγίξει. Η Άμπι ήξερε καλά τον τύπο του αγοριού του Τζέιμι, είχε συνηθισμένη όψη, δεν ήταν άσχημος αλλά κανείς δε γύριζε να τον ξανακοιτάξει και φαινόταν παρालυμένος από την ανασφάλεια και τον θυμό. Ήθελε τις Ντανιέλ αυτού του κόσμου, όχι τις Άμπι, και μισούσε το ότι ήταν καταδικασμένος να περάσει την υπόλοιπη ζωή του συμβιβασζόμενος με τον εαυτό του. Για εκείνον, το κορίτσι που είχες στην αγκαλιά σου δήλωνε ποιος ήσουν, τι προσωπικότητα διέθετες, δεν είχε σημασία τι σκεφτόταν ή τι έκανε, σημασία είχε η εξωτερική της εμφάνιση. Ήθελε να τον ζηλεύουν οι άλλοι άντρες όπως εκείνος ζήλευε τον Κρίστιαν. Είναι δύσκολη η ζωή όταν είσαι ο κολλητός ενός Άδωνι. Η Άμπι το ήξερε πολύ καλά. Στη φιλία της με

την Ντάνι, η Άμπι ήταν ο Τζέιμι και δεν ήθελε καμία σχέση μαζί του. Δεν ήθελε να της λένε ότι δεν μπορούσε να έχει τις Ντάνι και τους Κρίστιαν αν αυτό ήθελε.

Το τελευταίο τρίμηνο ήταν προ των πυλών και ο πυρετός των εξετάσεων είχε χτυπήσει κόκκινο. Παντού γίνονταν πάρτι, ήταν ο μόνος τρόπος για άτομα που έπαιρναν τα μαθήματά τους στα σοβαρά να ξεπεράσουν το στρες, ενώ για τους τεμπέληδες ήταν η τέλεια δικαιολογία να γίνουν λιώμα, έτσι όλοι έβγαιναν κερδισμένοι. Το καλοκαίρι ήταν εποχή ενότητας στο πανεπιστήμιο –«όλοι τα ίδια περνάμε»–, όλοι κατανοούσαν την πίεση των άλλων και τις προσδοκίες που επέβαλλε ο καθένας στον εαυτό του. Ήταν ένα σύντομο τρίμηνο και το πανεπιστήμιο συχνά ερήμωνε εκείνη την εποχή. Η Άμπι ήταν ντυμένη εξωφρενικά ακατάλληλα για μια τέτοια ξεστή μέρα, φορούσε πετροπλυμένο κολλητό τζιν και ένα άσπρο πλεχτό πουλόβερ, ούτε καν όμορφο άσπρο, ένα άσπρο που είχε γκριζάρει ελαφρώς από τα πλυσίματα. Το ντύσιμό της δεν κολάκευε τα κόκκινα μάγουλά της ούτε τα μουντά καστανά μαλλιά της, ενώ κάτω απ' όλα τα ρούχα είχε ένα σώμα καλύτερο από τον μέσο όρο αλλά αν την κοίταζες δε θα το καταλάβαινες, το ντύσιμό της ταίριαζε πιο πολύ σε συνάντηση γυναικείου συλλόγου.

«Άμπι, περίμενε». Ο Κρίστιαν έτρεχε προς το μέρος της καθώς εκείνη απομακρυνόταν από το δωμάτιό της και συνειδητοποίησε πόσο γελοία πρέπει να φαινόταν, ευχήθηκε να υπήρχε τηλεφωνικός θάλαμος κάπου κοντά ώστε να χωθεί μέσα σαν υπερήρωας κι όταν την έφτανε να φορούσε κάτι όμορφο, κάτι μονάτο ή ελκυστικό. Αλλά δεν επρόκειτο να συμβεί κάτι τέτοιο.

«Γεια», μουρμούρισε, μην ξέροντας τι άλλο να πει. Το νομίζω ότι σ' αγαπώ της φάνηκε λίγο ακραίο δεδομένων των συνθηκών.

«Έχουμε πάρτι απόψε στην εστία μου, θα έρθει η Ντάνι, έλα κι εσύ». Μια προσωπική πρόσκληση, δεν μπορούσε να πει όχι, ήθελε αλλά ήξερε ότι δε θα το επέτρεπε στον εαυτό της, έτσι καλύτερα να δεχόταν τώρα.

«Ωραία». Προσπάθησε να πει κάτι που να έχει νόημα, αλλά το μόνο που κατάφερε να αρθρώσει ήταν μονολεκτικές φράσεις.

Η Άμπι κοίταζε τον εαυτό της στον καθρέφτη, θα μπορούσε να φορέσει μόνο μπικίνι και η παρουσία της να επισκιάζεται από τον σουπερνόβα που ήταν η Ντανιέλ. Σιχαινόταν τον εαυτό της που ζήλευε, αλλά για μια φορά ήθελε να ξέρει πώς ήταν να την επιθυμούν, να είναι ξεχωριστή.

«Φόρα αυτό». Η Ντάνι πέταξε ένα μοβ φόρεμα στην Άμπι. «Έχε μου εμπιστοσύνη, είναι το τυχερό μου φόρεμα». Η Άμπι άγγιξε το φίνο μετάξι με τα δάχτυλά της και αναρωτήθηκε πώς θα το ένιωθε πάνω στα γεμάτα μπούτια της. Φορούσε το ίδιο νούμερο με την Ντανιέλ αλλά η αυτοπεποίθηση κάνει τα πάντα να κάθονται καλύτερα. Το μοβ φόρεμα ήταν εξώπλατο και πιο κοντό απ' οτιδήποτε τολμούσε να φορέσει συνήθως η Άμπι.

«Δεν πιστεύεις ότι με κάνει να μοιάζω με...»

«Με τι;» Η Ντάνι την κοίταξε. Η Άμπι ήξερε ότι έπρεπε να διαλέξει προσεκτικά τις επόμενες λέξεις της.

«Δεν ξέρω, σαν να προσπαθώ να γίνω εσύ; Όπως στην ταινία *Νέα γυναίκα μόνη ψάχνει*».

«Πραγματικά σε νοιάζει τι γνώμη έχει κανένας από αυτούς;»

Στην Άμπι άρεσε πολύ ο τρόπος που η Ντάνι αναφερόταν στους φίλους τους ως «αυτοί». Ήταν κι αυτός ένας λόγος που η Ντάνι γινόταν φίλη με όλους, ήξερε πώς να σε κάνει να νιώσεις ότι ήσουν σημαντικός, ακόμα κι αν δεν ήσουν. Η Άμπι στην αρχή θεωρούσε την Ντάνι έναν από εκείνους τους φαινομενικά διάφανους ανθρώπους που ήταν ακριβώς ίδιοι μέσα κι έξω, αλλά όσο πιο πολύ καιρό περνούσαν μαζί τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε ότι ήταν μια πονηρή πολιτικάντισσα που της άρεσε να κρατάει τις επιλογές της ανοιχτές, να μη στενοχωρεί κανέναν, να μην παίρνει ποτέ το μέρος κάποιου. Ήταν μάλλον ένα χαρακτηριστικό που η Άμπι θα έπρεπε να παρατηρήσει καθώς

πάντα έδειχνε όλα τα χαρτιά της και άφηνε τον εαυτό της ανοιχτό για επίθεση.

Η Άμπι φόρεσε το φόρεμα πάνω από το κεφάλι της, ξέροντας ότι με το συγκεκριμένο σιλ φορέματος δεν μπορούσες να φορέσεις σουτιέν, κι ένιωσε τις θηλές της να τρίβονται στο ύφασμα, ήξερε ότι με την κίνηση και την τριβή όχι μόνο θα ερεθίζονταν αλλά και θα άφηνε λίγα στη φαντασία.

«Ο Τζέιμι θα τρελαθεί όταν σε δει». Η Ντάνι χαμογέλασε πλατιά.

Ο Τζέιμι. Τέλεια. Ένα πράγμα ήξερε με σιγουριά η Άμπι και αυτό ήταν ότι ο Τζέιμι ποτέ δε θα την έβλεπε ως τίποτα παραπάνω από έπαθλο παρηγοριάς. Προσπαθούσε να αγνοήσει την υποκρισία του γεγονότος ότι δεν ενδιαφερόταν για τον Τζέιμι επειδή δεν ήταν αρκετά καλός, δεν ήταν ο Κρίστιαν.

Η Άμπι ένιωσε ένα τσίμπημα ενοχής καθώς το όνομά του πέρασε από το μυαλό της. Αναρωτήθηκε αν η Ντάνι θα της δάνειζε το φόρεμα σε περίπτωση που ήξερε τι σκεφτόταν, και κατέληξε ότι θα το έκανε. Η Ντάνι δεν ανησυχούσε ότι θα της έκλεβε καμία τον άντρα, πόσο μάλλον η Άμπι.

Ο επιχειρηματίας

Ο ΙΑΝ ΚΟΙΤΑΞΕ όλο νευρικήτητα την ομάδα οικονομικού ελέγχου που ήταν μαζεμένη στη γυάλινη αίθουσα συσκέψεων. Έδειχναν ο ένας στον άλλο αριθμούς με σαστισμένα πρόσωπα, προσπαθώντας, απ' ό,τι φαινόταν, να βγάλουν άκρη με τους λογαριασμούς. Ήταν η δεύτερη βδομάδα τους εδώ και δε θα αργούσαν να ανακαλύψουν τη ρίζα του προβλήματος κι έπειτα πόσο διεφθαρμένος ήταν ο Ίαν στην πραγματικότητα. Ο Ίαν ήταν καλός με τους αριθμούς, πραγματικά καλός, ίσως υπερβολικά καλός, καθώς πίστευε στους τύπους, σε μια μαθηματική λύση για κάθε κατάσταση. Έτσι έμπλεξε σε όλη αυτή την ιστορία εξαρχής. Στην πραγματικότητα του προκαλούσε έκπληξη το πώς είχε γλιτώσει τόσο καιρό. Είχε φτάσει στα όρια τόσο πολλές φορές, και όταν κανείς δεν πρόσεχε το τράβηξε κι άλλο, ώσπου στο τέλος έχασε τον έλεγχο.

Προσπάθησε να διαβάσει τα χείλια τους, να δει πόσο κοντά βρίσκονταν στο να βρουν τους ψεύτικους λογαριασμούς. Ένας από τους άντρες σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε, του έγνεψε κι ύστερα έσκυψε προστατευτικά πάνω από τα χαρτιά του. Η μεσιτική επιχείρηση του Ίαν ήταν στα πρόθυρα κατάρρευσης χρόνια τώρα. Ο Ίαν είδε μια ευκαιρία και την άρπαξε. Παρόλο που ήταν ιδιοκτήτης της εταιρείας, έπρεπε και πάλι να λογοδοτεί σε μετόχους. Και δεν τους άρεσε και πολύ να χρησιμοποιεί τα λεφτά της εταιρείας για να ρισκάρει, λίγο ή πολύ. Πήρε δάνεια με

εγγύηση την επιχείρηση και τζόγαρε τα λεφτά σχεδόν σε οτιδήποτε. Πίστευε ότι είχε φτιάξει ένα σύστημα με το οποίο θα τριπλασίαζε τις επενδύσεις του και θα ξανάβαζε τα χρήματα πίσω προτού προσέξει κανείς ότι έλειπαν. Είχε μια δυο επιτυχίες αλλά απείρως περισσότερες αποτυχίες, έτσι δανείστηκε από φίλους και συνεργάτες για να αποπληρώσει τα δάνεια. Αν είχε σταματήσει εκεί, ίσως να μπορούσε να ξεμπλέξει κάπως, αλλά φυσικά δεν είχε σταματήσει, επειδή ο Ίαν είχε υπερβολική αυτοπεποίθηση.

«Κύριε Μάρκαμ;» Η έξι μηνών έγκυος γραμματέας του στέκταν δίπλα του, στηρίζοντας ένα κουτί με έγγραφα πάνω στην κοιλιά της. Το κοίταξε, νιώθοντας το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό του.

«Τι είναι, Έμα;»

«Βρήκα αυτό στο πίσω μέρος του παλιού γραφείου του Ντον, πρέπει να το άφησε κατά λάθος εκεί. Θέλετε να τους το πάω;» Ο Ίαν άρπαξε το κουτί χαμογελώντας πλατιά.

«Όχι, πήγαινε να κάνεις το διάλειμμά σου τώρα, αρκετά βάρη σήκωσες για σήμερα. Θα το πάω εγώ».

«Τέλεια, ευχαριστώ». Την είδε να επιστρέφει στο γραφείο της για να πει το θρεπτικό ρόφημά της. Ένιωθε ένα σφίξιμο πανικού στον λαιμό καθώς βάδιζε προς την αίθουσα συσκέψεων. Αντί να μπει μέσα, πήγε στις σκάλες και κατευθύνθηκε προς το πάρκινγκ.

Έσφιξε το κουτί που ήταν γεμάτο ενοχοποιητικά στοιχεία και κατέβηκε τις σκάλες όσο πιο γρήγορα μπορούσε χωρίς να πέσει. Ένα χρόνο πριν είχε ξεκινήσει την ανέγερση παραθαλάσσιων εξοχικών κατοικιών στη Μάλτα. Πολυτελή διαμερίσματα, με θέση για να δένεις το σκάφος σου στη μαρίνα για εξτραδάκι. Μια ευκαιρία μισοτιμής – γελοία έκφραση, την οποία δεν κατάλαβε ποτέ, αλλά φαινόταν να πιάνει όταν το έλεγε στους ενδιαφερόμενους, τους έδειχνε τα σχέδια, τα χαρτιά και τις επίσημες μακέτες του εντυπωσιακού συγκροτήματος. Είχε

πουλήσει τα διαμερίσματα ενώ ήταν στα σχέδια ακόμα κι έπειτα οι εισπράξεις θα πήγαιναν για την ολοκλήρωση του πρότζεκτ, ή τουλάχιστον αυτό ήταν το σκεπτικό. Το πρόβλημα ήταν ότι όχι μόνο ο Ίαν πούλησε τα διαμερίσματα, αλλά είχε ήδη πουλήσει και τη γη μαζί με την άδεια ανοικοδόμησης, κι έτσι βασικά πουλούσε κάτι που δεν του ανήκε πια. Ακόμα και αν κάποιος ρωτούσε επίμονα, όταν πια θα τελείωναν με όλες τις γραφειοκρατικές ανοησίες στο εξωτερικό, θα περνούσαν μήνες προτού γίνει αντιληπτό τι συνέβαινε. Ο Ίαν είχε μεταφέρει τα χρήματα αυτά μέσω μιας εταιρείας-φάντασμα και μετά τα χρησιμοποίησε για να αγοράσει μετοχικό δικαίωμα προαίρεσης, και έπειτα από αρκετές κακές αποφάσεις είχε επιστρέψει όχι στο μηδέν αλλά στο μείον είκοσι, χρωστώντας ένα κάρο λεφτά σε ένα σωρό κόσμο.

Κοίταξε την αφίσα στο βρομερό πάρκινγκ. *Πείτε όχι στα ναρκωτικά*, έλεγε. Την είχαν βάλει εκεί έπειτα από ένα διάστημα γεμάτο ληστείες στην περιοχή από ναρκομανείς. Ο Ίαν θα ήταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση αν ήταν ναρκομανής – εξαιτίας του δικού του προβλήματος είχε χάσει πιο πολλά λεφτά σε πολύ λιγότερο καιρό. Εκατό στα σκυλιά, ύστερα χίλια στα άλογα κι ύστερα μετοχές υψηλού ρίσκου αξίας δέκα χιλιάδων. Το πράγμα κλιμακώθηκε γρήγορα και πέρα από οτιδήποτε είχε φανταστεί. Αυτό είναι το πρόβλημα όταν δεν μπορείς να παραδεχτείς ότι έχεις πρόβλημα, παύεις να το ελέγχεις, αρχίζει να σε ελέγχει αυτό.

«Σκατά», μουρμούρισε καθώς προσπαθούσε να κρατήσει το κουτί και να βάλει το χέρι στην τσέπη του σακακιού του για να βρει τα κλειδιά της Aston Martin του. Άφησε το κουτί να πέσει στο έδαφος, το περιεχόμενό του έπεσε σε μια λακκούβα, ξαναμάζεψε τα πάντα και τα 'βαλε μέσα κι ύστερα ξεκλείδωσε την πόρτα. Στρίμωξε το κουτί στα πόδια του συνοδηγού και έριξε το σακάκι του από πάνω για να το κρύψει. Έβαλε μπροστά και απομακρύνθηκε, κοιτάζοντας συνέχεια στον εσωτερικό καθρέ-

φτη του για να βεβαιωθεί ότι δεν τον είχε δει κανείς. Ήταν ώρα για μεσημεριανό, δε θα το πρόσεχαν για λίγη ώρα, και όταν τελικά θα το καταλάβαιναν θα ήταν πολύ αργά. Βγήκε από την πόλη και πήγε προς την ασφάλεια του σπιτιού του, ενός τροποποιημένου αχυρώνα κρυμμένου στην αγκαλιά των λόφων του Ντέβονσερ. Ένωσε ένα τσίμπημα μετάνοιας καθώς οδηγούσε προς το σπίτι – όχι για τα λεφτά, τα είχε πάρει και τα είχε ξοδέψει, αυτό δεν το μετάνιωνε· εν μέρει ήταν λίγο ανακουφισμένος που όλα θα τελείωναν από στιγμή σε στιγμή. Ένωθε μετανιωμένος για τη γυναίκα του, την Ντέμπι, είχαν ανακαινίσει μαζί τον αχυρώνα με αγάπη, πριν απ' όλα αυτά τα λεφτά, πριν καν από τη δουλειά, πριν απ' όλα. Η Ντέμπι είχε βγει για ψώνια όταν η κάρτα του κοινού τους λογαριασμού δεν έγινε δεκτή, έτσι τηλεφώνησε στην τράπεζα για να δει τι γινόταν και ανακάλυψε πως ο λογαριασμός δεν ήταν απλώς άδειος αλλά είχε εκπρόθεσμες οφειλές. Είχε μιλήσει στον Ίαν σχετικά κι εκείνος της είπε ψέματα καταπρόσωπο, λέγοντάς της ότι θα είχε γίνει κάποιο λάθος. Την επόμενη μέρα ξανάβαλε τα λεφτά, όχι τα δικά του λεφτά, τα λεφτά κάποιου άλλου. Είχε ικανοποιήσει την Ντέμπι αρκετά ώστε να μην ερευνήσει περαιτέρω το ζήτημα, ώσπου λίγους μήνες αργότερα εκείνη άνοιξε τυχαία μια επιστολή του Ίαν όπου γινόταν λόγος για τη συμφωνία δεύτερης υποθήκης και για το ότι ο Ίαν είχε καθυστερήσει κάποιες δόσεις και το σπίτι θα χανόταν αν δεν πλήρωνε τοις μετρητοίς. Η Ντέμπι τηλεφώνησε στην τράπεζα για να ανακαλύψει ότι ο Ίαν είχε πάρει όλα του τα δάνεια υποθηκεύοντας το σπίτι, το σπίτι τους, το σπιτικό τους. Με λίγο ακόμα ψάξιμο, έμαθε ότι το εξοχικό τους στη νότια Γαλλία είχε κάνει φτερά, είχε πουληθεί.

Όταν ο Ίαν μπήκε στο ιδιωτικό δρομάκι τους με το αυτοκίνητο, είδε τα έπιπλα της τραπεζαριάς σε έναν σωρό στο γρασίδι, όπου τα είχε αφήσει η Ντέμπι. Είχε πάρει όλα τα άλλα, είχε αφήσει όμως το τραπέζι, το τραπέζι που τους είχε συνοδεύσει στα εύκολα και στα δύσκολα, το μεγάλο έπιπλο από

ανακυκλωμένη βελανιδιά που το είχαν κατασκευάσει στα μέτρα τους και που τώρα ήταν απλώς προσάναμμα.

Κοίταξε πίσω του, νιώθοντας ένα βλέμμα πάνω του – παρόλο που ήξερε ότι κανείς δεν τον είχε ακολουθήσει, ένιωθε ότι η παράνοιά του έφτανε σε άλλα επίπεδα. Γυρνούσε και κοίταζε πίσω του πολύ καιρό τώρα, η αδρεναλίνη του πραγματικά χτυπούσε κόκκινο. Αναρωτήθηκε τι θα του συνέβαινε όταν τελικά θα τον κυρίευε. Τώρα που η Ντέμπι είχε φύγει, ήταν σίγουρος ότι κανείς δε θα έδινε δεκάρα ό,τι κι αν του συνέβαινε, ή ίσως όλοι να στήνονταν στην ουρά για να μπήξουν το μαχαίρι στο κόκαλο όταν συνειδητοποιούσαν ότι είχε χάσει τα πάντα. Σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε το μεγαλόπρεπο σπίτι που ακόμα λάτρευε και αναρωτήθηκε πώς είχε καταφέρει να τα σκαπώσει τόσο πολύ. Ήταν έξυπνος, έτσι; Κοιτάζοντας ολόγυρα τη γη που του ανήκε, συνειδητοποίησε ότι και αυτή θα την έπαιρναν. Η φυτεία θα χανόταν, όπως και το μικρό τεχνητό δάσος που βρισκόταν στο χωράφι πίσω από το σπίτι τους, που με την Ντέμπι το είχαν αγοράσει για τα σκυλιά τους, σκυλιά που επίσης πήρε φεύγοντας. Αν ο Ίαν δεν είχε χάσει τα πάντα, εκείνη θα έπαιρνε το μισό σπίτι, τη μισή γη. Ας τα έπαιρνε όλα, δεν τον ένοιαζε, δε σήμαιναν τίποτα χωρίς εκείνη. Σιχαινόταν την ιδέα του να μπει στο σπίτι ακόμα και για να κοιμηθεί. Ήταν κρύο, βυθισμένο στη μοναξιά, όχι απλώς άδειο άλλα έρημο. Εξάλλου η Ντέμπι είχε πάρει όλα τα κρεβάτια.

Έβγαλε το κουτί από το αυτοκίνητο και πήγε προς τον μεγάλο σωρό από περόιτεχνα ξύλα στο γρασίδι του, που για εκείνον ήταν σαν ένα σύμβολο της κατάντιας του, κάποτε αξιοσέβαστος, τώρα άχρηστος. Κοίταξε τον διαλυμένο κήπο και σκέφτηκε την Ντέμπι ξανά καθώς έχυne παραφίνη στα συντρίμια. Θα κατέστρεφε τον κήπο, τον κήπο που ήταν μια σκιά του παλιού του εαυτού. Όταν έφυγε εκείνη, έφυγε κι όλη η φροντίδα, όλη η αγάπη. Πέταξε το σπίρτο και είδε τη φωτιά να σαρώνει τις αναμνήσεις ετών που έκρυβε το τραπέζι. Θυμήθηκε

να κάθεται στο τραπέζι όταν δεν είχαν άλλα έπιπλα, να συζητάνε για το σπίτι, πώς θα το έκαναν άνετο και για τη ζωή που ήλπιζαν να ζήσουν μαζί. Η φωτιά έφτανε ολοένα και πιο ψηλά. Το ανοιχτό γαλάζιο του ουρανού φαινόταν μουντό σε σύγκριση με τις ζωηρές πορτοκαλί φλόγες, κύματα θερμοτήτας εκλύονταν στον αιθέρα.

Ο Ίαν άνοιξε το κουτί που είχε φέρει μαζί του και ξεφύλλισε για λίγο τα χαρτιά, ελέγχοντας ότι είχε όλα τα σωστά αρχεία. Όταν βεβαιώθηκε, πέταξε όλο το κουτί μέσα στις φλόγες, βλέποντας τη φωτιά να το καταπίνει μαζί με το περιεχόμενό του, νιώθοντας αμέσως το άγχος του να γίνεται καπνός. Στις μέρες μας, ακόμα και έγγραφα που είχαν περάσει από τον καταστροφέα μπορούσαν να ανακτηθούν, και, με τα λεφτά που χρωστούσε, ήταν σίγουρος ότι θα έμπαιναν στον κόπο να κάνουν κάτι τέτοιο, ναι, θα ήταν ενδελεχείς στις έρευνές τους. Έβαλε το χέρι στην τσέπη και έβγαλε το εφεδρικό στικάκι – ο οικονομικός του σύμβουλος τον είχε συμβουλεύσει να μην έχει ποτέ τίποτα που να «καίει» σχετικά με τη δουλειά του στον σκληρό δίσκο, καλύτερα να είναι χωριστά. Δεν εξήγησε ποτέ τι εννοούσε λέγοντας «κάτι που να καίει», αλλά, δεδομένου του είδους της δουλειάς του, ο Ίαν θεώρησε ότι μάλλον μιλούσε για οικονομικές ανωμαλίες και όχι για σκληρό πορνό, αν και αυτοί οι κανόνες μπορούν να ισχύσουν και στις δύο περιπτώσεις.

«Γεια».

Ο Ίαν γύρισε και είδε έναν ψηλό άντρα να στέκεται ακουμπισμένος στην αυλόπορτα. Φορούσε μαύρα και είχε κουκούλα στο κεφάλι, που έκρυβε λίγο το πρόσωπό του. Δεν ήταν ελεγκτής, αυτό ήταν σίγουρο.

«Τι θέλεις;»

«Έχεις δύο λεπτά». Ο άντρας στάθηκε ίσια και κοίταξε το ρολόι του. «Εκατόν δεκαοχτώ δευτερόλεπτα».

«Δύο λεπτά μέχρι να γίνει τι; Ποιος διάλογος είσαι;»

«Εκατόν δώδεκα, εκατόν έντεκα».

Ο Ίαν ήταν σαστισμένος, έπειτα κοίταξε το δεξί χέρι του άντρα και είδε τη βαλλίστρα. «Είσαι τρελός;»

«Εκατόν εφτά». Ο άντρας σήκωσε τη βαλλίστρα και σημάδεψε τον Ίαν στο πρόσωπο, ο Ίαν συνοφρυώθηκε όταν είδε το όπλο με λίγο περισσότερες λεπτομέρειες –τα βέλη είχαν πενταπλές αιχμές–, το είχε ξαναδεί, και για πρώτη φορά κοίταξε το πρόσωπο του άντρα καλά καλά.

«Εσύ;»

«Εκατόν ένα».

Δε χρειαζόταν να του το ξαναπεί, έτρεξε, δεν ήταν αδύνατος, αλλά πήγαινε τακτικά στο γυμναστήριο και ήταν σε καλύτερη κατάσταση από τους περισσότερους συνομηλίκους του, έτσι ήταν σίγουρος ότι μπορούσε να τρέξει αρκετά γρήγορα, τουλάχιστον τόσο γρήγορα ώστε να φτάσει στο δάσος, όπου τα δέντρα μπορούσαν να του παρέχουν κάποια κάλυψη. Δεν ήθελε να κοιτάξει πίσω, δεν ήθελε να δει πόσο κοντά ήταν ο διώκτης του.

Πέρασε πάνω από τους κορμούς και μπήκε στην πυκνή δασώδη περιοχή, ήξερε ότι το πλεονέκτημα ήταν δικό του εφόσον βρισκόταν εκεί, ήξερε όλες τις λαγκούβες και τα λαγούμια, τις γωνιές και τις χαραμάδες. Τολμώντας να κοιτάξει πίσω του, είδε τη μαύρη φιγούρα να διασχίζει τον αγρό χωρίς να βιάζεται, με σταθερό βάδισμα. Ο Ίαν χαμογέλασε καθώς έτρεξε μπροστά. Είχε αρκετό χρόνο ακόμα για να συνεχίσει να τρέχει στο μονοπάτι προτού καταφύγει σε πιο τραχύ έδαφος. Προχώρησε περίπου εκατό μέτρα όταν άκουσε έναν κοφτό ήχο, κι ύστερα ένιωσε έναν πόνο που όμοιό του δεν είχε ξανανιώσει κι έπεσε στο έδαφος ουρλιάζοντας. Κοίταξε τα πόδια του και είδε μια μεγάλη σιδερένια παγίδα να έχει κλείσει γύρω από τη γάμπα του. Η πληγή έτρεχε αίμα, κόκαλο και νεύρα εξείχαν. Ανακάθισε και τράβηξε την παγίδα, ενώ με την άκρη του ματιού του είδε τη φιγούρα του άντρα να σκαρφαλώνει στους κορμούς για να πηδήξει πάνω από την κλειδωμένη αυλόπορτα. Άνοιξε την παγίδα

ίσα για να βγάλει το πόδι του, ουρλιάζοντας καθώς τα μεταλλικά δόντια έσκισαν τη σάρκα του.

Ο Ίαν σηκώθηκε ξανά, δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό του καθώς προσπάθησε να τρέξει, βάζοντας τα δυνατά του ώστε να προπορευτεί, ξέροντας μέσα του ότι είχε τελειώσει, εξακολουθούσε όμως να προσπαθεί. Άκουσε τον χαρακτηριστικό ήχο της βολής της βαλλίστρας, ήξερε τον ήχο αρκετά καλά και, στο χιλιοστό του δευτερολέπτου πριν χτυπηθεί, πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε τα μάτια του κι όλα επιβραδύνθηκαν καθώς περιμένε να τελειώσει η ζωή του· ένωσε όμως το σώμα του να πετάγεται μπροστά καθώς το βέλος εισχώρησε στον ώμο του. Τα φύλλα θρόισαν πίσω του και το τελευταίο πράγμα που είδε προτού λιποθυμήσει ήταν ένα ζευγάρι μαύρες μπότες να πλησιάζουν με σταθερά βήματα.

Ο Ίαν ξύπνησε ξαφνιασμένος, λες και του είχαν ρίξει παγωμένο νερό στο πρόσωπο. Το πρώτο πράγμα που συνειδητοποίησε ήταν ότι πονούσαν οι καρποί του, κι όταν συγκεντρώθηκε αρκετά, αντιλήφθηκε ότι ήταν κρεμασμένος ανάμεσα σε δύο δέντρα, μακριά από το μονοπατάκι που περνούσε μέσα από το δάσος, πολύ μακριά.

«Τι θέλεις από μένα;»

«Σοβαρά; Θέλεις να σου εξηγήσω;»

«Δεν είμαι πια αυτός ο άνθρωπος, έχω αλλάξει», ικέτευσε ο Ίαν, και οι λέξεις κόλλησαν στον λαιμό του – διψούσε πάρα πολύ.

«Εγώ όμως είμαι ακόμα αυτός ο άνθρωπος. Εσύ με έκανες αυτό που είμαι, Ίαν... λυπάμαι... κύριε Μάρκαμ». Έφτυσε δηλητήριο μαζί με το όνομά του.

«Μη με λες έτσι».

«Γιατί όχι; Μου έμαθες τόσο πολλά που το δίκαιο είναι να σου δείξω τον σεβασμό σου αξίζει».

«Και οι άλλοι;» Ο Ίαν έσκυψε και είδε ότι το πουνκάμισό του ήταν σκισμένο και κοίταξε πιο κάτω και είδε αίμα να στά-

ζει από το τραυματισμένο πόδι του. «Γιατί δε νιώθω το πόδι μου;»

«Ωρα να σωπάσεις τώρα». Ο άντρας πλησίασε γρήγορα τον Ίαν και έχωσε ένα μαχαίρι χαμηλά στην κοιλιά του. Ο Ίαν ούρλιαξε καθώς ο άλλος έσυρε το μαχαίρι, αλλά όχι από τον πόνο, ένιωθε τα πάντα αλλά χωρίς πόνο. Είδε το αίμα να κυλάει, ύστερα ένιωσε το χέρι του άντρα να μπαίνει μέσα του, τα δάχτυλα να κουνιούνται ψάχνοντας για κάτι, αισθανόταν τα πάντα αλλά ακόμα δεν ένιωθε πόνο.

«Τι διάολο μου έκανες;!»

«Σου έδωσα ένα αναισθητικό για τον πόνο, με ένεση ραχιαίας νάρκωσης. Δε θέλω να λιποθυμήσεις, πρέπει να παρακολουθήσεις την παράσταση». Έβγαλε ένα λεπτό, ματωμένο σωληνάκι από την κοιλιά του Ίαν, το παχύ έντερο. «Συγχαρητήρια, αγόρι κάνατε».

Τότε ο Ίαν είδε την τροχαλία, παρακολουθούσε καθώς ο άντρας έβαζε το παχύ του έντερο σε έναν γάντζο και μετά πλησίασε σε έναν μεγάλο μεταλλικό στύλο, κάθετα δίπλα του, γύρισε έναν τροχό που ήταν προσαρτημένος πάνω του και που άρχισε να γυρίζει αργά με κάποιον μηχανισμό, μαζεύοντας το έντερο που ήταν προσαρτημένο στον γάντζο και τυλίγοντάς το γύρω από τον στύλο, κι έπειτα ακολούθησαν τα σπλάχνα του Ίαν, που τυλίχτηκαν γύρω από το τεράστιο μεταλλικό ραβδί σαν μαλλί της γριάς. Ο άντρας κοντοστάθηκε, πήρε τη βαλλίστρα και άρχισε να απομακρύνεται.

«Δεν μπορείς να με αφήσεις εδώ, θα με φάνε οι αλεπούδες».

«Καλά θα κάνεις να προσεύχεσαι να σε αποτελειώσουν σε λιγότερο από οχτώ ώρες, τόσο χρόνο έχεις μέχρι να περάσει η επίδραση του αναισθητικού!»

«Είσαι άρρωστος!» φώναξε ο Ίαν αλλά δεν άντεξε κι άρχισε να κλαίει, ξέροντας ότι το σκοτάδι σχεδόν τον είχε σκεπάσει. Μια φυλακή μικρής ασφάλειας ξαφνικά δε φαινόταν και τόσο άσχημη. Ήξερε ότι αν έρχονταν να τον βρουν στο σπίτι θα

ανακάλυπταν τις κρατήσεις που είχε κάνει για Νότια Αμερική και θα υπέθεταν ότι την είχε κοπανήσει, που βασικά ήταν ακριβώς αυτό που σκόπευε να κάνει. Κανείς δε θα τον αναζητούσε και οι άνθρωποι σπάνια τολμούσαν να μπουν σε αυτό το δάσος, έτσι η πιθανότητα να περάσει κάποιος μέσα στην επόμενη ώρα ήταν σχεδόν μηδαμινή. Έμεινε λοιπόν να παρατηρεί τη μοναδική του ελπίδα για επιβίωση να εξαφανίζεται μέσα στο δάσος. Ήταν μόνος, και κάθε ελπίδα είχε χαθεί.

**Νομίζεις ότι ξέρεις ποιον
να εμπιστευτείς;**

**Νομίζεις ότι ξέρεις τη διαφορά
ανάμεσα στο καλό και το κακό;**

Κάνεις λάθος...

Ο διευθυντής ενός ιδιωτικού σχολείου βρίσκεται
κρεμασμένος στην αίθουσα εκδηλώσεων.
Λίγες ώρες νωρίτερα, είχε παραλάβει ένα
πακέτο, και μόνο αυτός μπορούσε να καταλάβει
το μυστικό μήνυμα που έκρυβε: το τέλος.

Καθώς στην πόλη του Έξετερ αυξάνονται τα περιστατικά
ειδεχθών δολοφονιών, οι αστυνομικοί Ίμπτζεν Γκρέι
και Έιντριαν Μάιλς πρέπει να λύσουν την υπόθεση και
να επαναφέρουν την ασφάλεια στην πόλη. Οι δυο τους
παρασύρονται σ' έναν κυκεώνα διαφθοράς, ψεμάτων και
παράλογης βίας, με κάθε τους βήμα να τους φέρνει όλο
και πιο κοντά σε σκοτεινά μυστικά, κρυμμένα στα άδυτα
της μικρής κοινωνίας τους.

Άραγε, από τη στιγμή που θα μάθουν τα κίνητρα του
δολοφόνου, θα θελήσουν πραγματικά να τον σταματήσουν;

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΙΣ ΠΟΤΕ...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18649

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ